

ΦΡΟΝΗΜΑΤΑ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

Ἔτος Α΄.

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ 1875.

Φυλ. Ε΄.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΒΕΛΤΙΩΣΙΣ.

Ἐξ ἀρχῆς τρία ἰσχυρὰ ἐλατήρια ἐπιδρῶσιν εἰς τὴν ἀνύψωσιν τῶν ἡθῶν, εἰς τὴν εὐημερίαν τῆς πατρίδος, καὶ εἰς τὴν δόξαν τῆς θρησκείας.— Αἱ οἰκιακαὶ ἀρεταί, τὰ δημόσια παραδείγματα, τὸ ἐπικρατοῦν πνεῦμα. Ἄπαντα ταῦτα πάντοτε εὐρέθησαν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ γυναικείου φύλου, καὶ οὐ μικρὰν ὑπηρεσίαν προσήνεγκον τῇ ἀνθρωπότητι. Ἄλλ' ἡ πρώτη τῶν ἡθῶν βᾶσις κεῖται ἐν τῇ πρώτῃ ἀνατροφῇ, ἡ δὲ πρώτη ἀνατροφή ἀπορρέει συνηθῶς ἐξ αὐτῶν τῶν κόλπων τῶν μητέρων ἡμῶν, αἵτινες ὀφείλουσιν ὄχι μόνον ἐκ τῆς περισκευμένης ἀνατροφῆς νὰ καταβάλλωσιν ἐν τῇ νεαρᾷ ἡμῶν καρδίᾳ τὰ πρῶτα θέμεθλα τῶν ὑγιῶν καὶ ὀρθῶν φρονημάτων, καὶ νὰ πλάττωσι τὰ

ἡθῆ ἡμῶν χρηστῶς καὶ ἐναρέτως, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν ἴδιον αὐτῶν βίον νὰ κατοπτρίζωσι τῆς διδασκαλίας αὐτῶν τὴν ὠραιότητα καὶ νὰ παρέχωσιν ἑαυτὰς, κατὰ τὸν Πλούταρχον, ἐναργῆς τοῖς τέκνοις παράδειγμα· διότι ἐνάρετος μήτηρ εἶναι λαμπρὸς ἀστὴρ, ὅστις φωτίζει οὐ μόνον τὰ τέχνα, ἀλλὰ καὶ ἅπαντας τοὺς ἐν τῷ οἴκῳ· διὰ δὲ τῶν τέκνων καὶ τῶν οἰκείων, αἱ ἀκτῖνες αὐτοῦ διαδίδονται εἰς τὸν λοιπὸν κόσμον, καὶ ἐντολαὶ Θεοῦ ἐν καρδίᾳ εὐσεβοῦς γυναικὸς εἶναι θεμέλια ἀδιάσειστα ἐπὶ βράχου. Ὅθεν οὐδὲν δύναται ἰσχυρότερον νὰ ἐπενεργήσῃ εἰς τὰς καρδίας τῶν τέκνων, ἢ ἡ γλῶσσα μητρὸς ἐναρέτου· καὶ οὐδὲν ἐν τῷ κόσμῳ ἰσχύει ὅπως βελτιώσῃ τὸν ἄνδρα καὶ μεταβάλῃ τὴν ἀγρίαν αὐτοῦ ψυχὴν, ὅσον ἐνάρετος καὶ συνετὴ γυνή· καὶ εἰκότως· διότι ὅπου

αί γυναίκες ἐτιμῶντο, τὰ ἦθη ἦσαν χρή-
στά καὶ οἱ ἄνδρες συνεκίρων τὴν ἀγριό-
τητα αὐτῶν πρὸς τὸ μελίχιον τῶν γυ-
ναικῶν, καὶ ἐκεῖ ἡ μεγαλοφυΐα ἦνθει. Ὁ
Σωκράτης καὶ ὁ Περικλῆς χρεωστοῦσι τὸ
ἑαυτῶν μεγαλεῖον εἰς τὴν Ἀσπασίαν·
οἱ Σπαρτιάται τὴν ἀνδρίαν καὶ ἀρετὴν
εἰς τὰς Σπαρτιάτιδας· οἱ Ἑβραῖοι κατε-
δάμαζον τὰ ἦθη τῶν ἐκ τῆς γλυκύτητος
τοῦ ἠθους τῶν γυναικῶν. Ἐκ τούτων λοι-
πὸν καὶ ἐκ τοσούτων ἄλλων καταφαίνε-
ται ὅτι αἱ μητέρες εἰσι τὰ πολύτιμα θυ-
σαυροφυλάκια τῆς ἀληθοῦς εὐγενείας,
τοῦ γνησίου πολιτισμοῦ· ὅτι μετὰ τοῦ
μητρικοῦ γάλακτος ἀρυόμεθα καὶ τὸ εὐ-
χυμότατον ἐκεῖνο γάλα, ὅπερ τρέφει ἐν
τῇ ψυχῇ ἡμῶν τὴν γεραρὰν εὐσέθειαν
καὶ τὴν ἐρασίαν ἀρετὴν. Διότι «ἐν ὄσαις
δὲ, κατὰ τὸν μέγαν Ἀριστοτέλην, πολιτεί-
αις φαύλως ἔχει τὸ περὶ τὰς γυναῖκας,
τὸ ἡμισυ τῆς πόλεως εἶναι δεῖ νομίζειν
ἀνομοθέτητον. Καὶ βεβαίως παρατηροῦν-
τες εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, εὐρί-
σκομεν ὅτι οἱ λαοὶ, ὅσοι εἶχον τὰς γυ-
ναῖκας εἰς ὑπόληψιν, ἦσαν ἐνάρετοι· ἐξ
ἐναντίας δὲ ἦσαν ἐξηχρειωμένοι, ὅσοι εἶ-
χον αὐτὰς εἰς δουλείαν. Ἐπομένως εὐ-
σεβῆς ἀνατροφή, χριστιανικὴ, γινομένη
μάλιστα ὑπὸ εὐσεβῶν μητέρων, τοιαύτην
ἔσχεν ἐπιρροήν, ὥστε παρήγαγεν ἄνδρας
γενομένους ὕστερον ὁ θρίαμβος καὶ πυ-
ρὴν τοῦ χριστιανισμοῦ, διότι οὗτοι ἀνέ-
φλεξαν τὴν μαραινομένην ὀσημέραι ὑπὸ
τῆς ἐπαφῆς τοῦ κόσμου θρησκείαν. Ἀ-
φοῦ λοιπὸν τοιαύτην ἔχει ἐπίδρασιν ἡ

μητρικὴ ἀνατροφή, ἔπεται κατὰ φυσικὸν
λόγον, ὅτι ἡ ἔλλειψις αὐτῆς ἐπιφέρει
ὅσα πάσχουσι δεινὰ αἱ κοινωνίαι. Εἰς τὴν
ἔλλειψιν αὐτῆς κυρίως ἀποδοτέα ἡ ἠθικὴ
κατάπτωσης, ἡ ἀσθένεια τῆς συνειδήσε-
ως, ἡ ἀθηροσκεία· διότι χωρὶς ἠθικῆς,
χωρὶς θρησκείας, οὐδεμία ἀνατροφή δύ-
ναται νὰ ὑπάρξῃ· ἡ ἀνατροφή πρέπει νὰ
ἦναι ἡ βῆσις τῆς ἐθνικῆς παιδείας. Ὑψω-
θήτω ἄρα τὸ γυναικεῖον φύλον, δοθήτω
αὐτῷ ἡ ἐμπρέπουσα ἀξία, διδαχθήτω τὸ
μεγαλεῖον καὶ τὴν ἀρετὴν, καὶ τότε ἔ-
σονται ἐν τῇ κοινωσίᾳ, ὡς ἔλεγεν ὁ
Ρουσσώ, ἄνδρες μεγάλοι καὶ ἐνάρετοι.

Ο ΕΡΝΑΝΗΣ

ΤΟΥ ΒΙΚΤΟΡΟΣ ΟΥΓΚΩ.

(Συνέχεια. — Ἰδε Φυλλάδιον Δ'.)

(Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ.)

Τὴν πρὸ τῆς παραστάσεως ἐβδομάδα, αἱ
ἐφημερίδες πολλὴν ἐποίησαντο λόγον περὶ τοῦ
δράματος καὶ διέθεσαν ζωηρῶς τοὺς ἀναγνώ-
στας τῶν, τινὲς μὲν ὑπὲρ, αἱ πλείονες δὲ
κατὰ. Τὰ ὑπουργικὰ φύλλα ἐπειράθησαν
νὰ κατευνάσωσι τὴν ἐγερθεῖσαν τρικυμίαν. Τὰ
«Καθημερινὰ» ἔγραφον:

«Ἀγγέλεται δι' αὐριον ἡ πρώτη παράστα-
» σις τοῦ Ἐρνάνη. Ἄγνοοῦμεν ἐὰν πρό-
» σωπά τινα πρὶν ἢ ἀκοῦσιν
» αὐτοῦ ἐκηρύχθησαν κατὰ τοῦ νέου
» δράματος, ἀλλ' εἶναι βέβαιον ὅτι οἱ φίλοι
» τοῦ Ποιητοῦ πειρῶνται παντοιοτρόπως νὰ
» συνδράμωσιν αὐτόν. Ὁ ζῆλός τῶν οὗτος
» ἐννοεῖται, ἐὰν ἀληθεύῃ ὅτι τὸ ζήτημα τῆς
» ἐπιτυχίας, θεωροῦσιν ὡς ζήτημα ζωῆς ἢ

» θανάτου διὰ τὸν ρομαντισμὸν..... Ὅπως
» ποτ' ἂν ἦ, ἡ «Ἐφημερὶς τῶν Συζητήσεων»
» νοήσασα τὴν σπουδαιότητα τοῦ πράγμα-
» τος, λησμονεῖ τὰς ἰδίας τῆς ἔριδας καὶ ἐγ-
» καταλείπουσα πρὸς στιγμὴν τὴν ὑπερά-
» σπισίν τῆς, σπεύδει νὰ παραδεχθῇ μετριο-
» παθῶς τὰ κατ' αὐτῆς ὑπὸ τῆς «Σφαίρας»
» γραφέντα, ὅπως ἀφιέρωσιν τὰς στήλας τῆς
» εἰς τὸν Ἐρνάνη, ὅστις, κατὰ τὸ λέ-
» γειν τῆς, τοσαῦτα ἐξήψε πάθη,
» τοσαῦτα μίσση, τόσον ἀγῶ-
» να, καὶ κινδυνεύει νὰ ἐκλεχθῇ
» ὡς πεδίο μάχης τοσοῦ-
» των ἀντιθέτων συμφερόν-
» των. Καὶ τοι οὐδαμῶς ποθοῦμεν νὰ ἐκ-
» λεχθῇ ὁ Ἐρνάνης ὡς πεδίο μά-
» χης, μηδὲ πῶς πιστεύοντες ὅτι τοιαύ-
» την ἔσχε πρόθεσιν ὁ ποιητής, νομίζομεν
» ὅτι εἶναι ἀπρονοησία τὸ νὰ ζητῶσιν οἱ φί-
» λοι του νὰ δώσωσιν εἰς φιλολογικὴν δια-
» πάλην χροιάν πολιτικὴν. Οἱ ἀξιοτίμοι συν-
» τάκται τῶν «Συζητήσεων» κατώρθωσαν
» νὰ εἰσαγάγωσιν εἰς τὸ ζήτημα τοῦ Ἐρνά-
» νη καὶ τοὺς κκ. Μαρτινιάκ καὶ Βουρδο-
» ναι, τὸν πρόφην καὶ τὸν νῦν ὑπουργόν, οἱ-
» τινες βεβαίως οὐδέποτε ἐσκέφθησαν οὔτε
» νὰ ὑπερασπίσωσιν, οὔτε νὰ καταδιώξωσι
» τὸ δῶμα τοῦ κ. Οὐγκώ. Ὅσω καὶ ἂν ἦ
» σπουδαία διὰ τὴν δημοκρατίαν τῶν γραμ-
» μάτων ἡ παράστασις τοῦ Ἐρνάνη, ἡ
» Γαλλικὴ Μοναρχία οὐδαμῶς θὰ ἐνοχληθῇ.»

Πάντες οἱ φίλοι τοῦ Ποιητοῦ καὶ οἱ θιασῶ-
ται τῆς νέας τέχνης παρευρέθησαν. Ὁ Ἀλοῦ-
σιος Βουλανζέρ, ὁ Θεόφιλος Γωτιέ, παῖς ἔτι
τὴν ἡλικίαν καὶ ἀνὴρ τὸ πνεῦμα, ὁ Γεράρδος
Νερβάλ, ὁ Βιβιέ, ὁ Ἐρνέστος τοῦ Σαξωνικοῦ
Κοβούργου, ὁ Φρανσέ, ὁ Τσελεστίνος Ναντέλ,
ὁ Ἀχιλλεὺς καὶ ὁ Εὐγένειος Δεσβέριος, ὁ Ε-

» δουάρδος Θιερέ, ὁ Πέτρος Βορέλ καὶ οἱ δύο
αὐτοῦ ἀδελφοὶ, ὁ Ἀχιλλεὺς Ῥός, ὅστις θ' ἀ-
πέβαινε μέγας ζωγράφος ἂν δὲν ἐπνίγετο εἰς
τὸν Τίβεριν, ἦσαν οἱ πρῶτοι. Ἐπολέμησαν ἐκ
τοῦ συστάδην ἐν τοῖς φιλολογικοῖς καὶ μου-
σικοῖς πεδίοις καὶ ἐν τῇ σπουδῇ τῆς ζωγρα-
φικῆς, γλυπτικῆς καὶ ἀρχιτεκτονικῆς. Ἐπέ-
στρεψαν φέροντες καταλόγους στρατολογη-
θέντων ὀνομάτων καὶ ἐζήτησαν νὰ φέρωσι
τοὺς ὀπαδοὺς τῶν ἐν τῷ ἀγῶνι. Ἐγὼ αὐτὸς
εὔρον κατάλογον τῶν ὀπαδῶν τῶν Γωτιέ,
Γεράρδου, Βορέλ κλπ. Ἴδου τίνα ὀνόματα πε-
ριεῖχον: (ἔπονται πολλὰ ὀνόματα).

Ὁ Βίκτωρ Οὐγκώ ἠγόρασε ποσότητα τινα
χάρτου ἐρυθροῦ καὶ τὰ φύλλα αὐτοῦ ἔκοψεν
εἰς μικρὰ τετράγωνα τεμάχια, ἐφ' ὧν ἐτύπω-
σε τάχιστα τὴν ἰσπανικὴν λέξιν: *Hierro*,
ὃ ἐστὶ σίδηρος.

Τὰ τεμάχια ταῦτα διένειμε τοῖς ἀρχη-
γοῖς τῶν κομμάτων. Τὸ θέατρον τῷ παρεχώ-
ρει τὴν ὀρχήστραν, τὰ θεωρεῖα τῆς Β' σειράς
καὶ τὴν πλατεῖαν, ἐκτὸς 50 ἐν αὐτῇ θέσεων.

Ὅπως ἄγωσιν εἰς πέρας τὸ στρατηγικὸν
αὐτῶν σχέδιον, καὶ ἐξασφαλίσωσι τὴν τάξιν
τῆς μάχης, οἱ νέοι ἐζήτησαν νὰ εἰσέλθωσιν
εἰς τὸ θέατρον πρὸ τῆς ὀρισμῆνης ὄρας. Τοῖς
ἐπετράπη. Θὰ ἦτο κάλλιον ἂν ἄφινον αὐτοὺς
νὰ εἰσέλθωσι κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἐμμίσθων,
ἦτοι διὰ τῆς σκοτεινῆς εἰσόδου, ἥτις ἤδη ἦν
κατελημμένη. Ἀλλὰ τὸ θέατρον, ὡς φαίνε-
ται, δὲν ἐζήτησε ν' ἀποκρύψῃ αὐτοὺς, καὶ τοῖς
ἐπέδειξε τὴν θύραν τοῦ Βαλοά, ἦτοι τὴν κυ-
ρίαν εἴσοδον. Φοβούμενοι οἱ στρατολογηθέντες
μὴ μείνωσι τελευταῖοι, ἔσπευσαν λίαν ἐνωρὶς
ἡ θύρα δὲν εἶχεν ἔτι ἀνοιχθῆ καὶ μετὰ μίαν
ὄραν οἱ ἀναρίθμητοι διαβάται τῆς ὁδοῦ Ῥισ-
χελίως, εἶδον διαβαίνουσαν ὀρδὴν πολυποι-
κίλων ἀνθρώπων, ἀγρίων, κομψῶν, προσωπι-

δοφόρων, κεκομωμένων και ένδεδυμένων πολυειδώς, εκτός όμως του συρμού, οϊον με πϊλον Έρρίκου Δ'. και φερόντων πάντας τους αϊώνας και πάσας τας χώρας επί του σώματος και τής κεφαλής έν πλήρει ήμέρα και έν μέσοις Παρισίοις. Οί κάτοικοι τών προαστείων Ίσταντο έκπεπληγμένοι και δυσανασχετούτες. Ό Θεόφ. Γωτιέ έφερον υποχιτώνιον έξ δλοσηρικού έρυθρού και κόμην λυτήν, χυνομένην μέχρι τών ισχίων του.

Η θύρα δέν ήνοιγεν, ο έχλος παρημποδίζε την δίοδον' συμβάν τι δε μικρού εδέησε να διαταράξη την ήσυχίαν. Η κλασική τέχνη δέν ήδύνατο με γαλήνιον όμμα να βλέπη τας βαρβάρους εκείνας όρδας, αίτινες προϋτίθεντο να πωλήσωσι το άσυλον αυτης. Διά τουτο εσυλλέχθη πән το έν τῷ θεάτρῳ προστυχόν και τὰ συλληχθέντα έρρίφθησαν ύψηλόθεν κατὰ τών πολυορκητών. Ό κ. Βαλζάκ εδέξατο επί τής κεφαλής του ρίζαν κράμβης. Η άγανάκτησις κατ' άρχάς έκορυφώθη, και τουτο ίσως έπόθει ή κλασική τέχνη ή ταραχή θα προσεκάλει, την επέμβασιν τής Άστυνομίας, ήτις ήθελε συλλάβει τους ταραξίαις, οϊτινες θα ήσαν βεβαίως οί προσβληθέντες. Οί νέοι ένόησαν ότι ή έλαχίστη άφορμή θα επήνεγκε τὸ παρά τών αντιπάλων ποθούμενον, και υπέφερον έν σιγή.

Η θύρα ήνοιξε κατὰ την τρίτην ὄραν και πάλιν έκλείσθη. Οί έν τῷ θεάτρῳ ὄργανοῦντο. Τὰ θρανία κατελήφθησαν πάντα περι την 3 1 (2. μέχρι δε τής εβδόμης έμελλε να μείνωσιν εκεί πάντες καρφωμένοι. Συνομιλούν λοιπόν, έψαλλον, άλλ' αί διμιλίας και τὰ άσματα εξηνητήθησαν. Έπειδή δε πάντες εισήλθον πρό τής ὄρας του δείπνου, έφερον μεθ' έαυτών άλλάντας, χειρομήρια, άρτους κτλ. δι αυτών εδέειπνησαν, τὰ θρανία έχρησίμευσαν

ὡς τράπεζαι, τὰ δε ρινόμακτρα ὡς τραπέζομάνδουλα. Μη έχοντες δε τι άλλο να πράξωσι, παρέτειναν τὸ δείπνον επί τοσοῦτον, ὥστε καθ' ήν στιγμὴν τὸ κοινὸν εισήρχετο, έτρωγον έτι. Έπί τῆ θεά του νέου τουτου εϊδους έστιατορίου, οί έν τοίς θεωρείοις υπέθεσαν ότι ένυπνιάζονται. Συγχρόνως ή όσμὴ τών άλλάντων προσέβαλε την ὄσφρησίν των. Άλλά τουτο ήτο μηδέν. Μεταξὺ τών τοσοῦτων ανθρώπων υπήρχον αναγκαίως και έξ εκείνων, οϊτινες εδοκίμασαν άλλας ανάγκας, εκτός τών του στομάχου' ήθελον ζητήσει εις ποίον τής οικίας του Μολιέρου μέρος ήδύνατο «έκβαλλεϊν τὸ πῶμα του πώματος», άλλ' ανοίκτριαι δέν είχον έτι φθάσει, και δέν ήτο εύκολον να τοίς ανοίξωσιν' εζήτησαν ν' άνέλθωσιν εις την σκηνήν' ή θύρα τής συγκοινωνίας ήν κεκλεισμένη και ή αυλαία καταβιθασμένη' δέν επετρέπετο δε ή διάβασις. Κεκλεισμένοι επί πολλὰς ὄρας, τινες δέν υπέφερον και απήλθον εις την σκοτεινότεραν γωνίαν. Άλλά και ή γωνία αυτη εφωτίσθη αίφνης οτε συνέρρεε τὸ κοινόν. Έκ τής πρὸς τὸν Οὐγκὼ επιστολής του Μεριμε εζάγεται ότι κατὰ την ήμέραν εκείνην αί κυρίαί, αί μάλλον ευγενείς, άνήρχοντο μέχρι του καθουκίου του αρχιεπισκόπου (α)' άς αναλογισθῆ έκαστος τὸ σκάνδαλον υπερ επήλθε, τών μεταξίνων εσθήτων διελθουσῶν εκ τών ακαθάρτων εκείνων μερῶν...

Όταν ο Βίκτωρ Οὐγκὼ έφθασεν εις τὸ θεάτρον, εύρε τους δημοσίους υπαλλήλους μειδιώντας, και τὸν Β. επίτροπον έξω έαυτου.

— Πῶς; τί συμβαίνει; ήρώτησεν ο Οὐγκὼ.

— Συμβαίνει οτι τὸ δράμασας είναι νεκρόν, απεκριθη ο Β. Έπίτροπος, και οτι οί φίλοι σας εφόνευσαν αυτὸ.

(α) Οὕτω καλοῦσιν οί Γάλλοι τὸ υπερφῶν

Ό Βίκτωρ Οὐγκὼ πληροφορηθεις τὰ συμβάντα, είπεν οτι τὸ λάθος δέν ήτο τών φίλων του, άλλὰ τών κλεισάντων αυτους εκεί μέσα επί 4 ὄρας ὄρας. Η δεσποινίς Μάρς τουλάχιστον οὐδέν εγίνωσκεν, ο Βαράνος Τέυλλορ εφρόντισεν ὅπως μή τῆ τὸ αναγγείλωσιν. Ό ποιητής απήλθεν εις τὸ δωμάτιόν του.

— Λοιπόν, τῷ είπεν αυτη, έχετε άγαπητούς φίλους! γνωρίζετε τί έπραξαν;

Εις τὸ πείσμα τής φροντίδος του κ. Ζέϋλορ οί έχθροί του δράματος τῆ αφηγήθησαν τὰ πάντα. Αυτη ήγανάκτησε λίαν.

— Παρέστησα ενώπιον του πλήθους πολλάκις και πολλαχού, είπεν αυτη, άλλὰ θα είμαι ὑπόχρεως πρὸς ὑμᾶς οτι παρέστησα ενώπιον του τοιοῦτου πλήθους.

Ό Βίκτωρ Οὐγκὼ τῆ επανέλαθεν οτι είπε και τῷ Β. επιτρόπῳ, και απήλθεν εις τὰ παρασκήνια. Ήθοποιοί, μηχανικοί, διευθυνταί τής σκηνής, πάντες, από ψυχρῶν εγένοντο πολέμιοι. Μόνον ο Ζοανὺ έσπευσε εις προϋπάντησιν του Οὐγκὼ και, υπερέφανος διά την στολήν του του Δὸν Ρουή Γομεζ, τῷ είπεν.

— Έχετε πᾶσαν εμπιστοσύνην! ὅσον τὸ επ' έμοι οὐδέποτε άλλοτε έσχον τόσην διάθεσιν.

Ό Οὐγκὼ παρετήρησεν από τής σχισμάδος του παραπετάσματος. Τὸ θεάτρον ήτο πλήρες μεταξίης, άνθέων, αδαμάντων και ὤμων γυμνῶν. Έν τῆ συγχύσει εκείνη, δύο σιγηλῶν ομάδων, έν τῆ πλατεία και τῆ δευτέρα τών θεωρείων σειρᾶ, εκυμάτιζον αί πλούσιαι κόμαι.

Οί τρεῖς κτύποι εδόθησαν. Ό ποιητής ήσθάνθη κατὰ την άνύψωσιν τής αυλαίας την καρδίαν του πιεζομένην, ὡς του εγκαταλείποντος εις τὸ άγνωστον τὸν λογισμὸν του και ίσως τὸ μέλλον του. Η σκηνὴ του Δὸν Καρόλου μετὰ τής Ίωσηφίνης παρήλθεν άνευ ε-

πεισοδίου τινός' είτα εισήλθεν ή Δόνα Σόλα. Οί νέοι, ὀλίγον τῆν θεατρικῶν εθίμων πρακτικοί, και έπειτα οὐχι ένθουσιῶντες διά την δεσποινίδα Μάρς, παρέλειψαν να ὑποδεχθῶσιν αυτην διά τής συνήθους επιδοκιμασίας οτε επαρουσιάσθη εις την σκηνήν, και τὸ αποθαυμάζον αυτην κοινόν, υπερ είχε δυσαρεστηθῆ κατ' αυτης διότι παρίστανε δράμα, δέν ετάραξε την τών νέων σιγήν. Η παράδοξος αυτη ὑποδοχή δυσηρέστησεν οὐκ ὀλίγον αυτην. Ό Φιρμὲν, ὅστις δέν είχε πλέον την ήλικίαν του Έρνάνη, άλλ' ήτο νέος θερμουργός, είπεν άριστα τους στίχους τουτους.

« Oh ! l'insensé vieillard, qui, la tête inclinée,

Pour achever sa route,...

Vieillard, va-t'en donner mesure au fossoyeur ! »

Η δρχήστρα, ή πλατεία και ή δευτέρα σειρὰ έχειροκρότησαν, άλλὰ τὸ λοιπόν του θεάτρου δέν έμιμήθη αυτους.

(Άκολουθεϊ).

ΕΡΩΣ και ΨΥΧΗ

ΠΑΛΛΙΟΣ ΜΥΘΟΣ. — ΝΕΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ.

(Συνέχεια.—Ίδε Φυλ. δ'.)

Ε'.

Άποφασίσασα ή Ψυχή να ἴδη εκ παντός τρόπου τὸ πρόσωπον του νυκτερινοῦ της εραστου, και επινοήσασα πρὸς τουτο γυναικειον αληθῶς επινόημα, απεφάσισε συνάμα να εκτελέση την αυτην εκείνην έσπεραν τὸ σχέδιόν της. Έπειδή δε πρὸ πάντων είχεν ανάγκην φωτός, καθότι ο άγνωστος μόνον έν ψηλαφητῷ σκότει την έπεσκέπτετο και απήρχετο πρὸ τής πρωϊνῆς άμφιλύκης, έσκέφθη οτι πρω-

τίστη ανάγκη ἦτο νὰ προφυλάξῃ μίαν τῶν λυχνιδῶν τοῦ κοιτῶνός της ἀπὸ τῆς μυστηριώδους καὶ ἀκατανοήτου πνοῆς, ἣτις τὰς ἐσβυνε μικρὸν πρὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ ἔραστοῦ της, καὶ ἐνόμισεν ἰκανὸν πρὸς τοῦτο μέσον νὰ μεταποτίσῃ καὶ κρύψῃ μίαν ἐξ αὐτῶν ὀπίσω πυκνοτάτης αὐλαίας. Τοῦτο ἔπραξε, καὶ ἀληθῶς τὸ φῶς τῆς λυχνίας ἐξέφυγε τὸν μοιραῖον αὐτοῦ θάνατον, καὶ ἐπέζησε διαλαθὸν οὐχὶ μόνον τὸν ἀπόκρυφον φωτοσβέστην, ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ τοῦ Ἐρωτος τὸν ὀφθαλμὸν, ὅστις ἰστάμενος κατάκοπος εἰς τῆς Ψυχῆς του τὰς ἀγκάλας, κατεκλίθη παρ' αὐτήν, ἀνύποπτος καὶ ἀμέριμνος.

Εἶπον Ἐρωτος πρὸ μικροῦ, ὠνόμασα δηλ. τὸν μέχρι τοῦδε καὶ εἰς τὸν ἀναγνώστην μου αὐτὸν ἄγνωστον ἔραστην τῆς ἡρώιδος μου, καθότι ἐνόμισα ὅτι καιρὸς εἶναι νὰ μάθῃ πλέον ὁ ἀναγνώστης, ὅτι ἐκείνη ἀγνοεῖ εἰσέτι καὶ μετ' ὀλίγον θὰ μάθῃ. Ὁ υἱὸς τῆς Ἀφροδίτης, ἀποφασίσας, ὡς εἶπον ἡδὴ ἐν ἀρχῇ, νὰ μάθῃ τίς ἦτον ἡ ὠραία ἐκείνη κόρη, ἣτις εἶχε κινήσει τόσον τὴν ζηλοτυπίαν τῆς μητρὸς του, μετέβη μόνος του εἰς τὸν βράχον τῆς ἐκθέσεως, εἶδε τὴν δυστυχή, ἀλλὰ μαγευτικῆς καλλονῆς νεάνιδα, ἠράσθη αὐτήν, καὶ τὴν μετέφερον ἐναέριον, (ὁ ἔρωτος ἦτο πτερωτός, ὡς γνωρίζουσιν οἱ ἀναγνόντες τὴν μυθολογίαν τοῦ Κ. Κοντογόνου) εἰς τὴν ἐξοχικὴν αὐτοῦ οἰκίαν, εἰς τὴν villa του, ὅπου ὡς εἶδομεν ἤδη τὴν ἐπεσκέπτετο κατὰ πᾶσαν νύκτα, ἄγνωστος καὶ κρυπτόμενος διὰ τὸν φόβον τῆς μητρὸς, ἀπαράλακτα ὅπως κρύπτονται ἀπὸ τῶν γονέων των οἱ σημερινοὶ παράλυτοι νέοι, ὅταν ἐκτρέπονται τὴν νύκτα εἰς στενοσόκακα.

Ἐπανερχομαι. Ἀφοῦ ταχῆσαι παρήλθον αἱ ὠραι τῆς πρώτης ἐρωτικῆς παραφορᾶς καὶ τῶν πρώτων φιλημάτων, ὕπνος γλυκὺς ἐκλείσσε

τὰ βλέφαρα τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ ξανθὴ του κεφαλὴ ἐκλινεν ἀποκοιμισμένη ἐπὶ τοῦ λευκοῦ τραχήλου τῆς ἐρωμένης του. Ἡ Ψυχὴ προσποιήθη καὶ αὐτὴ τὸ κατ' ἀρχὰς τὴν κοιμωμένην καὶ ἡ τακτικὴ της ἀναπνοὴ ἠνώθη ἐπὶ τινὰς στιγμὰς πρὸς τὴν πνοὴν τοῦ ἔρωτος. Μετὰ μικρὸν ὅμως ἀπέσυρεν ἐπιτηδείως τὸν τράχηλόν της ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τοῦ Θεοῦ, κατέβη τῆς κλίνης, καὶ ἀκροποδητὶ βαίνουσα ἔλαβε τὸν ἀπαταιῶνα λύχνον ἀπὸ τῆς κρύπτῃς του τρέμουσα δὲ ὄλη, κρατοῦσα τὴν ἀναπνοὴν αὐτῆς, μὴ κατορθοῦσα ὅμως νὰ κρατήσῃ καὶ τοὺς παλμοὺς τῆς καρδίας της, προσήγγισεν εἰς τὴν κλίνην.

Ποῖον θέαμα παρέστη εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς, εὐκόλως μαντεύει ὁ ἀναγνώστης, ἂν ἔτυχῃ νὰ ἀναγνώσῃ εἰς τὰς μυθολογίας περιγραφὰς τοῦ πτερωτοῦ θεόπαιδος ἂν δὲ εὐτυχέστερος ἀκόμη, ἀνέγνωσῃ τὴν περιγραφὴν αὐτοῦ, οἷον ἔδωκεν αὐτὴν ἡ μήτηρ του Ἀφροδίτη, καὶ διαφύλαξεν ἡμῖν ὁ εἰδυλλιογράφος Μόσχος, δύναται ἔτι εὐκολώτερον νὰ ἀναπλάσῃ τὴν εἰκόνα τοῦ πρὸ τῆς Ψυχῆς κοιμουμένου Θεοῦ. Ἐπειδὴ δὲ πιθανὸν εἶναι ἢ ἐν τῷ Μόσχῳ ὑπὸ τὸν τίτλον Ἐρωτος δραστέτης διασωθεῖσα περιγραφὴ νὰ ἦναι αὐτὴ ἐκείνη ἣν ἔδωκεν ἡ Ἀφροδίτη εἰς τὸν κήρυκα, ἂν ἐπεφόρτισε νὰ κηρύξῃ ἐπὶ γῆς τὴν ἀπώλειαν τοῦ χαριτωμένου υἱοῦ της, ὅτε τὸν ἔχασεν ἔνεκα τοῦ μετὰ τῆς Ψυχῆς ἔρωτός του, ὑποσχεθεῖσα μάλιστα καὶ ἐν φίλημά της ὡς εὐρεθήκῃ, δὲν νομίζομεν ἄσκοπον νὰ παραθέσωμεν ἐνταῦθα τὰ κύρια του χαρακτηρστικά, ἀπὸ πηγῆς αὐτὰ ἐρανεζόμενοι.

«Ἐστὶν ὁ παῖς.—

Λέγει ἡ Ἀφροδίτη.—

Χρῶτα μὲν οὐ λευκός, πυρὶ δ' εἵκελος ὄμματα δ' αὐτῶ

Δριμύλα καὶ φλογέοντα κακαὶ φρένες ἀδὺ
λάλημα....
Εὐπλόκαμον τὸ κάρανον, ἔχει δ' ἴταμὸν τὸ
πρόσωπον.
Μικκύλα μὲν τήνῃ χερύδια, μακρὰ δὲ βάλ-
λει,.....
Γυμνὸς μὲν τό γε σῶμα, νοὸς δὲ ἐμπεκύ-
κασται.

Καὶ πτεροεῖς ὅσον ὄρνις.....

Τόξον ἔχει μάλα βαιὸν, ὑπὲρ τόξῳ δὲ βέ-
λεμνον.

καὶ χρύσειον περὶ νῶτα φαρέτριον.....

Ὁ παιδικὸς λοιπὸν οὗτος Θεὸς ἔκειτο ἐξ-
πλωμένος καὶ ἡρέμα κοιμώμενος ἐπὶ τῆς κλί-
νης τῆς ἡρώιδος μου ὁ ὕπνος εἶχεν ἔτι μᾶλλον πορφυρόσει τὰς ῥοδίνας αὐτοῦ παρειάς, ἐφ' ὧν ἐπήνθει ὁ χνοὺς τῆς νεανικῆς ἡλικίας ἢ οὐλόθριζ καὶ ξανθὴ αὐτοῦ κόμη, ἠπλωμένη ἀτάκτως περὶ τὸν τρυφερὸν αὐτοῦ τράχηλον, ἔστλιβε χρυσίζουσα ὑπὸ τὸ τρέμον φῶς τῆς προδότιδος λυχνίας. Τὰ μικρὰ καὶ ἐρυθρά του χεῖλη ἔφερον ἔτι τὸν ὑγρὸν τύπον τῶν φιλημάτων τῆς Ψυχῆς, καὶ προετείνοντο ἄπληστα, ὡσεὶ νέον ποθοῦντα ἀσπασμόν. Αἱ ἐλαφραὶ του πτέρυγες, πτέρυγες χρυσαλλίδος, συνεσταλμένα περὶ τοὺς ἀλαβαστρίνους ὤμους τοῦ Θεοῦ, ἔτρεμον σιγὰ ἐκ τῆς ὀμαλῆς αὐτοῦ ἀναπνοῆς, καὶ τὸ σῶμά του ὅλον ῥοδόλευκον ὡς προφαίνουσα ἠώς, καὶ μαλακὸν ὡς ζύμη νεαρὰ, ἐστίζετο ὑπὸ τῶν πρώτων μαργαριτῶν τοῦ θείου του ἰδρώτος.

Ἡ Ψυχὴ ὅμως—ἡ ἀπερίσκεπτος καὶ περιεργὸς Ψυχὴ—δὲν ἐπρόφθασε νὰ παρατηρήσῃ πάσας αὐτὰς τὰς λεπτομερείας τοῦ κάλλους τοῦ ἐρωμένου της. Μόλις τὸν εἶδε καὶ κραυγὴ ἐκπλήξεως ἐξέφυγε τοῦ στόματός της ἡ χεῖρτης ἐκλονίσθη, σταγὼν καιόντος ἐλαίου ἔπεσεν ἐκ τῆς λυχνίας ἐπὶ τοῦ ὄμου τοῦ Θεοῦ, καὶ ἡ

Ψυχὴ οὐδὲν ἄλλο εἶδε πλέον, οὐδὲν ἄλλο ἠσθάνθη, οὐδὲν ἄλλο ἐνόησε. Σκότος βαθύ τὴν περιέβαλε πάραυτα, πάταγον ἤκουσε φοβερὸν, ὡσανεὶ κόσμος ὀλόκληρος ἐκρημνίζετο περὶ αὐτήν, καὶ ἔπεσε κατάπληκτος, τοσοῦτο μόνον συναισθανθεῖσα, ὅτι κατεκυλίσθη ἀπὸ ὕψους εἰς βάθος.

ΣΤ'.

Ἡ τιμωρία τῆς περιεργείας τῆς Ψυχῆς ἐπῆλθε φοβερά. Αἱ πρὸς αὐτὴν συμβουλαὶ τοῦ Ἐρωτος, εἰς οὐδὲν ὠφέλησαν, καὶ τὸ ἀπαίσιον αὐτοῦ μάντευμα περὶ καταστροφῆς τῆς εὐδαιμονίας της, ἠλήθευσεν ὅσον δὲν προσεδόκα ἢ νεαρὰ γυνή.

Τοῦτο ἐνόησεν αὐτὴ τὴν ἐπομένην πρωίαν, ὅτε ἐξυπνήσασα δὲν εἶδε περὶ αὐτὴν τοὺς καταγράφους τοίχους τοῦ μυροβόλου κοιτῶνός της, ἀλλὰ βράχους ξηροὺς καὶ δάση ἄγρια, τοὺς αὐτοὺς ἐκείνους βράχους καὶ τὰ αὐτὰ ἐκεῖνα δάση, ἅτινα εἶχε ἐμπρὸς της καθ' ἡμέραν ἢ σκληρὰ τοῦ πατρὸς αὐτῆς χεῖρτην ἐξέθηκεν εἰς βορὰν τῶν θηρίων.

Τότε δὲ ἠσθάνθη τὸ μέγεθος τοῦ πταίσματος της καὶ ἀνελύθη εἰς δάκρυα πικρὰ μετανοίας. Εἰς μάτην ὅμως ἐθρήνησεν, εἰς μάτην ἐπότισε καὶ πάλιν διὰ τῶν δακρῶν της τοὺς ξηροὺς ἐκείνους βράχους, ὅπου τὴν εἶχεν ἀφήσει ἄλλοτε ἡ πατρικὴ ἀστοργία καὶ τὴν εὐρεν ἡ περιπαθεστάτη ἀγάπη. Τώρα τὰ δάκρυά της ἔρρευσαν χωρὶς κανεὶς νὰ τὰ σπογγίσῃ, ὁ θρήνός της ἀντήχησε χωρὶς ν' ἀκουσθῇ, καὶ ἡ ἀπελπισία ἤλθε μόνη σύντροφος αὐτῆς καὶ ἐκάθισε παρὰ τὸ πλευρόν της. Ὅπως ὅμως πολλάκις ἡ ἐλπίς μᾶς κρατεῖ εἰς νάρκην καὶ ἀφίνει κοιμωμένην τὴν ἐνεργητικὸτητα ἡμῶν ἐπὶ τῇ κενῇ προσδοκίᾳ τῆς εὐτυχίας, ἡ δὲ ἀπελπισία ἔρχεται κινούσα τὴν ψυχὴν καὶ ἀναζωογονοῦσα τὰς δυνάμεις της,

ὅπως ὁ ναυαγὸς αἰσθάνεται ἑκατονταπλασίους τὰς δυνάμεις αὐτοῦ, καὶ κολυμβᾷ ἀπελπισὺς ὄσον διάστημα ἄλλως οὔτε νὰ φαντασθῆ ἤθελε τολμήσει· οὕτω καὶ τώρα ἡ ἀπελπισία ἀνεπτέρωσε τὰς δυνάμεις τῆς Ψυχῆς, ἀνεζωογόνησε τὸν καταβεβλημένον νοῦν τῆς καὶ ὤθησεν αὐτὴν εἰς ἀναζήτησιν τοῦ ἀπωλεσθέντος συζύγου τῆς.

Οὗτος ἐξ ἑτέρου, νωπὸν ἔτι καὶ δριμύ φέρων εἰς τὸν ὄμῳν του τὸ ἄλγος τοῦ καύματος, ἐπέταξεν εἰς τὸ ἐνδιαίτημα τῆς μητρὸς του, καὶ κατεκλίθη εἰς τὴν κλίνην τῆς, ἀφοῦ πρῶτον παρεκάλεσε τὸν Ἀσκληπιὸν, ἐκμυστηρευθεὶς εἰς αὐτὸν τὸ γεγονός ἐπὶ ὑποσχέσει ἐχεμυθείας, νὰ τοῦ δώσῃ κατάλληλόν τινα ἀλοιφήν διὰ τὴν πληγὴν του. Ὁ Ἀσκληπιὸς ὁμῶς μὴ ὁμοιάζων εἰς τοὺς σημερινοὺς ἀπογόνους του, οἵτινες σπανίως ἐξομολογοῦνται εἰς τὰς μητέρας τὰ νοσήματα τῶν υἱῶν των, εἶπε τὸ μυστικὸν εἰς τὴν Ἀφροδίτην ἢ δὲ τρυφερὰ αὐτῇ μήτηρ, ἀφοῦ πρῶτον ἠγανάκτησε καὶ ἐφώνησεν ἀρεκτά, καὶ προσεποιήθη τὰ νευρικά τῆς, καθὼς συνήθως πράττουσιν αἱ γυναῖκες εἰς τὰς κρίσεις στιγμῶν, ἐκάθισεν ἔπειτα παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ νοσοῦντος τέκνου τῆς, καὶ ἐπὶ προφάσει φιλοστόργου θεραπείας, τὸ ἐφύλαττεν εἰς τὴν κλίνην, μηδὲ βῆμα αὐτοῦ μακρυνόμενῃ, μηδ' ἀφοῦ ἐπουλώθη μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἡ πληγὴ του.

Ἐννοεῖται λοιπὸν ὅτι οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων, ἡ Ψυχὴ οὔτε εὔρεν οὔτε ἠδύναντο νὰ εὔρῃ τὸν Ἔρωτα. Οὗτος ἐπόθει στενάζων τὴν Ψυχὴν, ἐκεῖνη ἐζήτει αὐτὸν θρηνοῦσα, ἀλλ' οὐδεμίαν προσέγγισις αὐτοῦ ἦτο δυνατή.

Παρατρέχω τὴν λεπτολόγον ἀφήγησιν τῶν πλανήσεων τῆς ἡρώϊδος μας, καθότι ὁ μῦθός μου παρεξέταθη πέραν τοῦ δέοντος, καὶ φαί-

νεται ζητῶν νὰ πηδήσῃ ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα, ἄλλως τε καὶ ἡ τοιαύτη περιγραφή οὐδὲν ἔχει τὸ ἐνδιαφέρον τὸν ἀναγνώστην. Τὸ σπουδαῖον δι' αὐτὸν εἶναι νὰ μάθῃ πῶς ἠνώθησαν πάλιν οἱ δύο ἔρασταί.

Ἐσπέραν τινα, καθ' ἣν ἦτο χορευτικὴ ἔσπερις παρὰ τῷ Διῖ, ἡ Ἀφροδίτη δὲν κατῴρθωσε νὰ συμβιβάσῃ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ μητρικοῦ τῆς φίλτρου πρὸς τὴν ὀρχηστικὴν τῶν ποδῶν τῆς διάθεσιν, τοσοῦτω μᾶλλον καθόσον εἶχεν ὑποσχεθῆ τὸν πρῶτον ἀντίχορον εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, τὸν νέον τῆς ἔραστῆν, καὶ ἐπὶ οὐδεμιᾷ προφάσει ἤθελε νὰ λείψῃ. Παρεκάλεσε λοιπὸν τὸν Ἑρμῆν νὰ τὴν ἀναπληρώσῃ ἐπ' ὀλίγον παρὰ τῷ ἀσθενοῦντι τέκνῳ τῆς καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸν χορὸν.

Ὁ Ἑρμῆς, μὴ θέλων νὰ δυσαρραστήσῃ τὴν Ἀφροδίτην, εἰς ἣν ἐπρόσφερε τότε καὶ αὐτὸς τοῦ ἔρωτός του τὸ θυμίαμα, ζητῶν νὰ ὑποσκελίσῃ τὸν προτιμώμενον Θεὸν τῆς μαντικῆς, ἐδέχθη τὴν πρότασιν, καὶ μετέβη παρὰ τῷ Ἑρωτι, ὃν εὔρε καταγινόμενον εἰς ἀριθμησιν καὶ καθαρισμόν τῶν βελῶν τῆς φάρμακας του· μὴ ἔχων τί ἄλλο νὰ κάμῃ ὁ ὑγιέστατος οὗτος ἀσθενής, χασμώμενος ἐκ πλήξεως, ἀδημονῶν ἐπὶ τῇ ἀργίᾳ του καὶ στενωχωρούμενος ἐκ τῆς ἀγνοίας αὐτοῦ περὶ τῆς τύχης τῆς ἐρωμένης του, προσεπάθει ν' ἀπατήσῃ τὸν καιρὸν καὶ νὰ διασκεδάσῃ τὴν πληξίν του.

Ἰδὼν τὸν Ἑρμῆν ἐχάρη ὁ παῖς καὶ ἤρχισε μακρὰν μετ' αὐτοῦ συνομιλίαν, ἐξ ἧς οὗτος μὲν ἐνόησε τὸν ἔρωτα τοῦ Ἑρμοῦ, ἐκεῖνος δὲ τοῦ Ἑρωτος. Ἀφοῦ οἱ δύο Θεοὶ ἐνεθαρρύνθησαν καὶ ἐπαρηγορήθησαν ἀμοιβαίως, ἀπεφάσισαν ἐπὶ τέλους νὰ βοηθήσωσιν ἀλλήλους κατὰ δυνάμιν, καὶ πρὸς τοῦτο ὁ μὲν Ἔρωτος ἐχάρισεν εἰς τὸν Ἑρμῆν ἐν τῶν βελῶν του,

παραγγείλας εἰς αὐτὸν πῶς νὰ τὸ μεταχειρισθῆ κατὰ τῆς σκληρᾶς του ἐρωμένης (ἧς ὁμῶς τὸ ὄνομα δὲν κατῴρθωσε νὰ μαντεύσῃ μ' ὄλην αὐτοῦ τὴν πανουργίαν, ὁ Ἔρωτος), ὁ δὲ Ἑρμῆς συγκατένευσε νὰ ἀφήσῃ αὐτὸν ἐλεύθερον ἵνα δράμῃ εἰς ἀναζήτησιν τῆς ἐρωμένης του.

Μετὰ μίαν στιγμὴν ἡ φυλακὴ τοῦ Ἑρωτος ἦτο κενή.

Οὗτος μὲν εἶχεν ἀποστῆ διὰ τοῦ παραθύρου, ὁ δὲ Ἑρμῆς ἀπῆλθεν εἰς τὸν χορὸν, ἵνα δοκιμάσῃ τὴν δυνάμην τῆς αἰχμῆς τοῦ ἐρωτικοῦ βέλους.

(Ἀκολουθεῖ).

ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ,

ΔΡΑΜΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ

Εἰς ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΕΝΤΕ.

ὑπὸ Κ. Τ. Α.

ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΜΕΡΚΑΡ, κτηματίας Ἀμερικανός.

ΕΛΒΙΡΑ, σύζυγός του

ΛΟΥΙΖΑ) τέκνα των.

ΟΥΑΛΤΕΡ)

ΛΑΜΒΕΡΤΟΣ Γάλλος ζουάβος.

ΙΩΑΝΝΑ ἐρωμένη τοῦ Ουάλτερ

ΖΟΑΝ ἀντεραστῆς τοῦ Ουάλτερ.

Ἵππρέτρια τις.

Ἀξιωματικοὶ, Ὑπαξιωματικοὶ καὶ Στρατιῶται Γάλλοι.

Δικασταί, πολῖται καὶ πολίτιδες Ἀμερικανοί.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

Αἴθουσα ἐπιμελῶς εὐπρεπισμένη.

ΜΕΡΚΑΡ, ΕΛΒΙΡΑ ΚΑΙ ΛΟΥΙΖΑ.

ΜΕΡΚΑΡ.— Ἀλλοίμονον! ἡ μεταβολὴ τοῦ

Ουάλτερ μὲ φοβίζει. Ἡ καρδία μου πάλαι, ὑπὸ τρόμου προσισθάνομαι δὲ ἀπαίσια ἐπακολουθήματα ἕνεκεν τῆς διαγωγῆς του.

ΕΛΒΙΡΑ.— Ὁ Ουάλτερ εἶναι φρόνιμος καὶ ἐλπίζω διὰ τῶν σωτηρίων τοῦ πατρός του συμβουλῶν νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν εὐθείαν ὁδόν.

ΜΕΡΚΑΡ.— Εἶθε! πλὴν.....

ΛΟΥΙΖΑ.— Ἰδοὺ αὐτὸς, πάτερ μου. (τρέχει εἰς προὔπαντησίν του.)

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Ὁ Ουάλτερ εἰσέρχεται ἀμέριμνος καὶ ἀκάθηται ἀπρεπῶς ἐπὶ τινος καθέδρας.

ΜΕΡΚΑΡ.— Ουάλτερ, πολὺ μὲ θλίβει ἡ διαγωγή σου.

ΟΥΑΛΤΕΡ.— Δὲν ἔχετε νομίζω, πάτερ μου, πολὺ δίκαιον.

ΜΕΡΚΑΡ.— Ἐπαναλαμβάνω, τέκνον μου νὰ σοὶ εἶπω ὅτι κακὴν ὁδὸν διατρέχεις καὶ ὅτι τὰς συμβουλὰς μου, ἃς ἤδη μετὰ περιφρονησεως ἀκούεις, θέλεις ἐνθυμηθῆ ἡμέραν τινα, πλὴν θέλει εἶσθαι ἀργὰ πλέον. Εἶμαι γέροντα καὶ δὲν μοὶ ὑπολείπεται ἢ ὀλίγος εἰσέτι χρόνος ζωῆς· ὅτε δὲ δὲν θὰ ζῶ, ὅτε δὲν θὰ ὑπάρχω, ἵνα διὰ τῆς πατρικῆς αὐστηρότητος θέτω φραγμὸν εἰς τὰς τῶν παθῶν σου ὁρμὰς, θέλεις ἀπωλεσθῆ.

ΕΛΒΙΡΑ.— Ὅχι! ὅχι! ὁ Ουάλτερ σέβεται ἀρκούντως τὰς νοουσίας τῶν γονεῶν του ἵνα μὴ κωφεύσῃ εἰς αὐτάς.

ΜΑΡΚΑΡ.— Ὁ Ουάλτερ πρό τινος χρόνου διάγει βίον ὅλως.....

ΟΥΑΛΤΕΡ.— Πάτερ μου, μὲ κουράζεις....

ΜΕΡΚΑΡ (ἀνιστάμενος).— Σὲ κουράζω λέγεις, εὐρίσκεις λοιπὸν ἐνοχλητικὰς τὰς συμβουλὰς μου, αἵτινες ἀποβλέπουσιν εἰς τὴν εὐτυχίαν σου, εἰς τὸ μέλλον σου; Εὐρίσκεις ὀλιγωτέρην ἀφ' ὅσῃν πρέπει εὐχαρίστησιν, ἀκού-

ων τὰς παρατηρήσεις τῶν γονέων σου, οἵτινες προνοοῦσι περὶ τῆς ἀποκαταστάσεώς σου καὶ οἱ ὅποιοι φροντίζουσι νὰ σοὶ ἐξασφαλίσωσιν ἐν μέλλον εὐδαιμον διὰ μιᾶς ἠθικῆς διαπλάσεως ; Εὐγε, Οὐάλτερ, εὐγε! ποτὲ δὲν ἐφανταζόμην ὅτι ἦτο δυνατὸν τὰ χεῖλη σου νὰ προφέρωσι παρομοίας λέξεις..... Σύνελθε, παιδίον, σύνελθε καὶ ἄφες τὴν σχολιὰν τῆς παραλυσίας ὁδὸν, ἥτις ἐξαχρῖσι τὰ ἦθη. Ἄφες τοὺς κακοὺς φίλους, οἵτινες δὲν σὲ πλησιάζουσιν ἢ ἵνα κενώσωσι τὸ βαλάντιόν σου. Ἐξ αὐτῶν οὐδὲν καλὸν θέλεις μάθει· οὐδεμία προσγίνεται σοὶ ἠθικὴ ὠφέλεια.

ΟΥΑΛΤΕΡ (καθ' ἑαυτὸν).— Σχολαστικὰ διδάχαί, ἄς ἑκατοντάκις μέχρι τοῦδε ἤκουσα!

ΜΕΡΚΑΡ.— Ἐντὸς ὀλίγου θέλεις μὲ χάσει καὶ θέλεις ἀπομείνει ἐν τῷ κόσμῳ, τῷ λαθυρίνθῳ τῶν κακιῶν, μόνος· καθ' ὅτι ἡ μήτηρ σου, ἥς ἡ φιλοστοργία ὑπερβαίνει τὰ ὄρια τῆς μητρικῆς ἀδυναμίας, θέλει εἶσθαι ἀνίκανος νὰ περιστείλῃ τὰς παραφορὰς σου· θέλεις περιεκυκλωθῆ ὑπὸ κολάκων καὶ περιστοιχηθῆ ὑπὸ τῶν ἀθλίων ἐκείνων ὄντων, τῶν ἔργον ἐχόντων νὰ ἐκμεταλλεύονται τὴν ἱεράν φιλίαν· θέλεις παρασυρθῆ ὑπὸ τῶν κολακῶν καὶ περιποιήσεων τῶν οὐτιδανῶν αὐτῶν, καὶ δὲν θὰ συνέλθῃς, ἢ ὅτε θὰ εἶναι ἀργά. Ναί, θὰ εἶναι ἀργά, κατόπιν ἐορτῆς λέγω, διότι ἀφοῦ σπαταλήσῃς ἅπασαν τὴν περιουσίαν σου, θέλεις ἐγκαταλειφθῆ. Οἱ τόσον ὑπὲρ σοῦ σήμερον ἐνθουσιῶντες φίλοι, θέλουσι ψυχρανθῆ ἅμα ὀσφρανθῶσιν ὅτι τὰ θυλάκιά σου ἐκενώθησαν, ἅμα ἴδωσιν ὅτι ἡ σιδηρὰ τῆς δυστυχίας χεὶρ σὲ ἐβύθισεν εἰς τὸ πέλαγος τῆς ἀπελπισίας. Καὶ ἐνῶ ἀφ' ἐσπέρας, ἀναίσθητων, θὰ ἐξοδεύῃς τὸν τελευταῖον σου ὄβηλον, ἵνα πληρώσῃς τὴν κοιλιάν τῶν παρασίτων, τὴν πρωΐαν, ὅτε θ' ἀναλογισθῇς ὅτι εἶ-

σαι ἄνευ λεπτοῦ καὶ ὅτι στερεῖσαι καὶ αὐτοῦ τοῦ ἄρτου, δὲν θὰ ἀνεύρῃς οὐδένα. Οἱ λόγοι μου, Οὐάλτερ, εἰσι λόγοι πατρὸς ἀγαπῶντος τὸ τέκνον του. Τὰς συμβουλὰς ταύτας μοὶ ἐδίδαξεν ἐβδομηκονταετῆς τοῦ κόσμου πείρα.

ΟΥΑΛΤΕΡ.— Πάτερ μου.....

ΜΕΡΚΑΡ.— Ἄκουσον! εἶναι ἐποχὴ καθ' ἣν τὸ ἔδαφος τῆς δημοκρατουμένης πατρίδος μας, τῆς χώρας τῆς ἰσότητος, τοῦ δικαίου καὶ ἐλευθέρου βίου διὰ τοὺς χρηστοὺς πολίτας, βεβηλοῦται ὑπὸ τῶν ἐπιδραμόντων ξένων, τῶν Γάλλων, τῶν φίλων τοῦ δεσποτισμοῦ καὶ τοῦ κακῶς ἐννοουμένου πολιτισμοῦ. Εἶναι ἐποχὴ καθ' ἣν, ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος τοῦ εἰρηνικοῦ νέου κόσμου, οὐδὲν ἄλλο βλέπει τις ἢ στήλας καπνοῦ ἕνεκα τῶν πυρπολουμένων οἰκιῶν. Εἶναι ἐποχὴ καθ' ἣν οὐδὲν ἄλλο ἀκούει τις ἢ τὴν κλαγγὴν τῶν ὄπλων, τὴν βαρείαν καὶ πένθιμον τοῦ κανονίου φωνήν, τὸν συριγμὸν τῶν βλημμάτων, τοὺς στεναγμοὺς τῶν θνησκόντων, τοὺς θρήνους καὶ τὰς οἰμωγὰς τῶν δυστυχῶν μητέρων. Εἶναι τέλος ἐποχὴ κακώσεων καὶ λεηλασιῶν, ἐποχὴ πένθους διὰ τὴν δυστυχῆ τῶν Ἀμερικανῶν πατρίδα, ἐποχὴ καθ' ἣν μέλλει νὰ θριαμβεύσῃ τὸ δίκαιον τῆς τῶν ἐθνῶν ἀνεξαρτησίας καὶ νὰ τιμωρηθῆ τὸ θράσος τῶν φιλοδόξων κατακτητῶν. Ἴδου, ὅλοι τρέχουσιν εἰς τὸ πεδῖον τῆς τιμῆς· γενικὸν σύνθημα ὑπάρχει τὸ «θάνατος ὑπὲρ πατρίδος»· οὐδεὶς δὲ ἀπέμεινεν ἐν ταῖς πόλεσιν ἢ οἱ ἀσθενεῖς γέροντες καὶ τὰ ἀδύνατα κοράσια. Σύνελθε λοιπὸν, ἄφες τοὺς ἀναξίτους φίλους καὶ τοὺς ἀνηθικούς ἔρωτας, ἀκολούθησον τὴν ὁδὸν ἣν σοὶ ὑποδεικνύω καὶ, ἐάν μετὰ τὸ τέλος τοῦ ἐνδόξου τούτου ἀγῶνος ἐπιζήσῃς, ἐπάνελθε εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς οἰκογενείας σου, ὅπου θέλῃς ἀνεύρῃ τὴν ἀληθῆ τῶν βίου ἡδονήν, τὴν εὐτυχίαν, τὸν ἀσφαλῆ

τοῦ μέλλοντός σου λιμένα. Ἴδὲ τὴν μητέρα σου θερμὰ δάκρυα χύνουσιν· οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς μετεβλήθησαν εἰς κρήνην δακρύων, ἔνεκεν τῆς λύσης, ἣν τῇ προξενεῖ ἡ διαγωγὴ σου. Οὐάλτερ! ὁ ἀνώτατος ἐπόπτης καὶ δικαστὴς ἡμῶν τιμωρεῖ αὐστηρῶς τὰ ἀσεβῆ τέκνα.

ΟΥΑΛΤΕΡ.— Αἰσθάνομαι ἀρκούντως τὴν ὀρθότητα τῶν συμβουλῶν σας· θέλω ἐγκαταλείψει αὐριον τὴν πατρικὴν στέγην, ἵνα τρέξω εἰς τὴν φωνὴν τῆς πατρίδος καὶ κατασταθῶ ἄξιος τῆς συγγνώμης σας δι' ὅσας πικρίας καὶ θλίψεις σᾶς ἔκαμα νὰ δοκιμάσῃτε.

ΜΕΡΚΑΡ.— Ἡ εὐλογία μου θέλει σὲ προστατεύει ἐν μέσῳ τῶν κινδύνων.

ΕΛΒΙΡΑ.— Τὰ δάκρυά μου θέλουν συγκινήσει τὸν ὕψιστον, ἵνα μὴ στερήσῃ τοῦ τέκνου τῆς μίαν μητέρα φιλόστοργον.

ΟΥΑΛΤΕΡ.— Καὶ σὺ καλὴ μου Λουίζα;

ΛΟΥΙΖΑ.— Ἐγὼ εἶμαι βεβαία, ὅτι ἡ προσταξίς τῶν ἀδυνάτων πλασμάτων θεία Πρόνοια δὲν θὰ θελήσῃ νὰ στερηθῶ τοῦ ἀγαπητοῦ μου ἀδελφοῦ.

ΟΥΑΛΤΕΡ.— Εἶθε, εἰσακουσθεῖσῶν τῶν ἐυχῶν σας, νὰ ἐπανέλθω ταχέως ἐν μέσῳ ὑμῶν (ἐναγκαλιζέσεται κατὰ σειρὰν τὸν Μάρκαν, τὴν Ἐλβίραν καὶ τὴν Λουίζαν καὶ ἀναχωρεῖ συγκινημένος.)

ΕΛΒΙΡΑ (γονυπετοῦσα).— Θεὲ παντοδύναμε! ἐγὼ οὐδέποτε ἠρνήθην τὴν εὐσπλαγχνίαν εἰς τοὺς θνητούς· οὐδέποτε ἐκόφεισα ταῖς ἰκεσίαις τῶν δυστυχῶν ἢ δυστυχία οὐδέποτε με εὐρεν ἀναίσθητον· εἰς οὐδένα οὐδέποτε προσεφέρθην σκληρῶς. Μὴ λοιπὸν καὶ Σὺ με καταδικάσῃς νὰ δοκιμάσω τὰς βασάνους μιᾶς ἀπέλπιδος μητρός! μὴ ἀφήσῃς νὰ σπαράξῃ τὴν πτωχὴν καρδίαν μου τὸ δηλητήριο τῶν πικριῶν καὶ τῶν θλίψεων!..... Ὁ μητρικὸς ἔρωσ!..... ὦ! ἰδοὺ ἡ μόνη, ἡ μεγίστη τῶν ἀ-

δυναμιῶν μου..... ὁ ἥλιος τῆς εὐτυχίας μου! Μὴ ἀφήσῃς τὸ μονογενὲς μου τέκνον νὰ διανύσῃ δλόκληρον τὴν ὁδὸν τῆς ἀπωλείας! Φώτισον τὸ πνεῦμά του διὰ τῆς λυχνίας τῆς φρονήσεως καὶ σώσον ἑμοῦ μὲ αὐτὸ καὶ μίαν μητέρα ἀπέλπιδα! Ἐάν τὸ τέκνον μου ἀπωλέσω, ὅσα ἐν τῷ μέλλοντι ζήσω ἔτη, μαῦρα ἔσονται, πλήρη πικριῶν καὶ θλίψεων, ἀτελευτήτου θρήνου, στεναγμοῦ καὶ δακρύων. (ἀνίσταται.)

ΜΕΡΚΑΡ.— Ἡ ὥρα εἶναι προχωρημένη, δὲ Οὐάλτερ δὲν θὰ ἐπανέλθῃ ἢ τὴν πρωΐαν, ὡς πάντοτε συνειθίζει. Ἄς ὑπάγωμεν ν' ἀναπαυθῶμεν. (ἐξέρχονται) Δυστυχεῖς οἱ γονεῖς οἱ ἔχοντες τοιαῦτα τέκνα!

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

Μεγαλοπρεπῆς οἰκία ἐν μέσῳ κήπου.

ΟΥΑΛΤΕΡ

Τὸ σκότος ἀρχίζει νὰ διαλύεται, τὸ δὲ φῶς τῆς ἡμέρας νὰ ὑποφώσκη. Αἱ χελιδῶνες πτερυγίζουσιν ὑπεράνω τῶν οἰκιῶν· αἱ τρυγῶνες ψάλλουσιν εἰς τοὺς λειμῶνας. Ὁ πρωϊνὸς ἀστὴρ λούεται εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ αἰθέρος καὶ ὁ ἀῆρ ὁ δροσερὸς τῆς ἀνοίξεως κυλίσται ἐπὶ τῆς χλόης καὶ ἐπὶ τῶν ἀνθέων. Τὸ ὕδωρ τρέχει ἐν τῷ ῥύακι μετ' ἐλαφροῦ φλοίσβου συμπαρασύρον τρυφερά τινα χόρτα, καὶ ὑπενθυμίζον τῷ διαβάτῃ ὅτι οὕτω καὶ ὁ χρόνος τρέχει καὶ κυλίσται, τοὺς μὲν κρημνίζων τοὺς δὲ ἀνυψῶν. Οἱ ἀνυψούμενο: λησμονοῦσιν ὅτι καὶ αὐτοὶ θὰ πέσουν καὶ ὑπὸ ἄλλων θὰ πατηθοῦν!..... Χαρεῖτε, χελιδῶνες μου, χαρεῖτε ἐν ὅσῳ ὁ Λίβας κοιμᾶται. Πουλάκια μου φιληθῆτε, ἀνταλλάξατε ἀθῶα φιλήματα ἐπὶ τῶν ἀνθισμένων κλάδων τῶν δένδρων καὶ συντροφεύσατε διὰ τοῦ ἀφελοῦς κελადήματός

σας τὸ αὐτὸ τοῦ ποιμενόπαιδος!..... Ἄ! διατὶ νὰ μὴ δύναμαι καὶ ἐγὼ νὰ χαρῶ μαζύ-σας; Διατὶ ἐν τῇ πρώτῃ ταύτῃ τῆς ἀνοίξεως ἡ ψυχὴ μου νὰ μὴ σκιρτᾷ ἀπὸ χαρὰν; Μόνος εἰς τὴν σιωπὴν τῶν ἐρήμων τόπων, ὡς ἐρημόφιλον πτηνὸν, ὡς φάσμα, τρέχω καὶ πλανῶμαι, βαντίζω μὲ τὰ θερμά μου δάκρυα τοὺς κρύους λίθους καὶ ἐνοχλῶν τὰς φάραγγας μὲ τοὺς στεναγμούς μου!..... Ἡ ἐρωτόληπτος καὶ συμπαθὴς Σελήνη κρύπτεται ἅμα τὸ βλέμμα μου πρὸς τὸν οὐρανὸν στρέψω, ἵνα μὴ τὸ δάκρυ μου δηλητηριάσῃ τὸ λαμπρὸν τῆς σελάγισμα. Ὅποταν ὁ ζέφυρος τὰς κορυφὰς τῶν κυπαρίσσιων θωπεύει, ἢ εἰς τῆς θαλάσσης τὴν γαλήνην κλαυθμηρεῖ, ὁ νοῦς μου ἐναντεῖται γαληνιδώντας γλυκασμούς καὶ ὑπνοβατεῖ μετὰ τῶν νεκρῶν γύρωθεν τῶν τάφων!.... Ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ εἰμὶ λείψανον ἄχαρι!.... Νέφος χρυσοῦν ἦτο καὶ ἔφυγεν ἡ πρώτη μου εὐτυχία. Ἄστρον ψευδές, ὄνειρον τερπνόν, ὀπτική ἀπάτη ἦτο!.... Εἰς τὸν θόλον τοῦ Οὐρανοῦ οὐδεὶς πλέον ἀστὴρ δι' ἐμὲ γελά!.... Ἡ γῆ ἅπασα εἶναι δι' ἐμὲ ἐν μνήμα καὶ ἐγὼ τὸ θῦμα!.... Ποῦ εἴσθε ἡμέραι εὐτυχεῖς; ἡμέραι γλυκύταται; Παρήλθατε! ἐτάφητε εἰς τοῦ παρελθόντος τὴν ἄβυσσον καὶ συμπαρυσάρατε ἐκεῖ καὶ τὸν καλὸν μου ἀστερισμόν!... ὦ, Ἰωάννα! (στρέφει πρὸς τὸ μέρος τῆς αἰκίας) πόσον κακῶς μοὶ προσεφέρθη; πόσον κακῶς σὲ ἐξετίμησα! Πόσον ἀνόητος ἤμην νομίζων τὸν ἔρωτά σου σταθερὸν ὡς τοῦ ρυακος τὸ ρεῦμα καὶ τῆς κλεψύδρας τὴν ἄμμον!..... Ἐν βλέμμα σου, ἐν μειδιάμα σου, Ἰωάννα, ὅμοιον τοῖς πρώτοις ἐκείνοις δι' ὧν ἠχμαλώτισες τὴν καρδίαν μου δύναται μόνον νὰ καταπνίξῃ πᾶσαν ἐπιβαρύνουσαν τὴν ψυχὴν μου θλίψιν!.... Ἐν μόνον δάκρυ σου, ἐξ ἐκείνων ἅτινα συνέτεινον εἰς τὸ νὰ ἐμπνεύ-

σωσι τῇ ψυχῇ μου τὸν ἔρωτα, δύναται νὰ σθέσῃ τὴν φλεγομένην κάμινον, ἣν τὰ στήθη μου ἐγκλείουσιν!... Ἰωάννα! ἄς ἀκούσω καὶ πάλιν τὰ χεῖλη σου νὰ προσφέρωσι τὰς γλυκείας ἐκείνας φράσεις, τὰς..... Πλὴν ὄχι! ὄχι! μὴ μὲ πλησιάσῃς πλέον, καθ' ὅτι εἶσαι γυνὴ καὶ ἡ ἰγυνὴ οὐδέποτε κέκτηται ψυχὴν εὐγενῆ, καρδίαν γενναίαν! οὐδέποτε!.... Σὺ, ἀφοῦ ἐπὶ τῆς καρδίας μου τὸ βέλος τοῦ ἔρωτος ἐνέπηξες, μ' ἀφῆκες μὲ μόνην τὴν πληγὴν καὶ τὰς τερπνὰς ἀναμνήσεις!..... μ' ἐγκατέλειψες σκληρῶς καὶ μ' ἀφῆκες δι' ἐνθύμησιν μόνον πόνους καὶ στεναγμούς!..... Ὑπαγε! ῥίφθητι εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ νέου ἔραστοῦ σου!.... Πλὴν, ὄχι! θὰ ἔλθω, θὰ σὲ ἴδω πρὶν ἢ ἀναχωρήσω καὶ, ἐὰν ἡ θηριώδης ψυχὴ σου ἐξακολουθῇ νὰ σοὶ ἐπιβάλῃ ἀδιαφορίαν πρὸς τὸ φθοροποιὸν πάθος, ὕπερ τὰ στήθη μου ἀσπλάγχχνως καταδιβρώσκει, οὐαὶ εἰς σέ! (εἰσέρχεται εἰς τὸν κῆπον καὶ γίνε-νεται ἀφανής.)

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

Αἴθουσα πλουσία.

ΙΩΑΝΝΑ ΚΑΙ ΖΟΑΝ.

ΖΟΑΝ— Λοιπὸν μ' ἀγαπᾷς, Ἰωάννα; δὲν ἐνθυμεῖσαι πλέον τὸν Οὐάλτερ; μὲ προτιμᾷς ἐκείνου;

ΙΩΑΝΝΑ— Ναί, Ζόαν, σὲ ἀγαπῶ ὅσον δὲν φαντάζεσαι. Ἐν τῷ ἔρωτί σου ἀνευρίσκω τὴν ζωὴν, τὴν εὐτυχίαν, τὸ πᾶν!

ΖΟΑΝ— Σ' εὐχαριστῶ, ὦραία μου φίλη, σ' εὐχαριστῶ..... Πλὴν φοβοῦμαι.....

ΙΩΑΝΝΑ— Φοβεῖσαι εἶπας; τί φοβεῖσαι;... ΖΟΑΝ— Φοβοῦμαι μὴ ὁ ἔρωσ σου.....

ΙΩΑΝΝΑ— Ὁ ἔρωσ μου ἔσεται διακαῆς, αἰώνιος, ἀναλοῖωτος ὡς.....

ΟΥΑΛΤΕΡ (ὅστις ἐκρύπτετο ὀπισθεν τῆς

θύρας)— ὡς καὶ ὁ πρῶτος ἐκεῖνος, ὃν πρὸς ἐμὲ ἐξωμολογεῖσο γονυκλινῆς πρὸ τοῦ ἐσταυρωμένου!..... Ἐχιδνα! ἠρχόμην μὲ νέας ἐλπιδας, ἵνα σοὶ ζητήσω τὴν θεραπείαν τῆς πασχούσης καρδίας μου καὶ σ' εὐρίσκω εἰς τὰς ἀγκάλας ἄλλου προσφιλεστέρου ἔραστοῦ, περιπεσόντος εἰς τὰς ἐρωτικές σου παγίδας, ὥπως ὑποστῇ τὴν αὐτὴν τῆς ἰδικῆς μου τύχην.

ΙΩΑΝΝΑ.— Κύριε, θαυμάζω τὴν τόλμην σας.

ΟΥΑΛΤΕΡ.— ὦ, λύσσα!.... Θεέ μου! κατεύνασον τὴν τρικυμίαν ἣν γεννᾷ ἐν τῇ ψυχῇ μου ἡ δηλητηριώδης πνοὴ τῆς ἐχιδνῆς!..... Ἰωάννα! σ' ἀφίνω, φεύγω μακρὰν καὶ εὐχου νὰ μὴ ἐπανέλθω ποτέ..... ποτέ! ἀκούεις; Νὰ μὴν ἐπανέλθω, διότι ἡ ἐκδίκησίς μου ἔσεται φοβερά! (ἐξέρχεται).

Καταπίπτει ἡ αὐλαία.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΡΑΞΕΩΣ.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Τὴν τέχνην τοῦ συνάξειν καὶ ἀνατρέφειν τὰς μελίσσας καὶ ὠφελεῖσθαι ἐκ τοῦ μέλιτος αὐτῶν, πρῶτος ὁ Ἀριστείδης, βασιλεὺς τις τῆς Ἀρκαδίας, ἐδίδαξε τοῖς Ἕλλησιν.

—0—

Ἡμέραν τινα τέσσαρες ἀξιωματικοὶ ἐγευμάτιζον παρὰ τῷ διοικητῇ αὐτῶν, συνταγματάρχῃ Ἐδμόνδῳ, ὅτε εἰσελθὼν ὁμόπατρίς τις αὐτοῦ (Σκῶτος) τῷ εἶπε· Μιλόρδε! ὁ εὐγενὴς πατὴρ σου καὶ πάντες οἱ ἱππῶται καὶ εὐγενεῖς υἱοὶ καὶ ἀδελφοὶ σου χαίρουσιν ἄκραν ὑγείαν.— Ὁ συνταγματάρχης μειδιάσας, εἶπεν· ἀληθῶς διότι ὁ πατὴρ μου ἐστὶ πτωχὸς ἀρτοποιός, ὅστις μόλις διατρέφεται ἐκ τοῦ ἐπαγ-

γέλματός του. Οὐδεὶς δὲ εὐγενὴς ὑπάρχει ἐν τῇ οἰκογενείᾳ μου. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἠθέλησε νὰ μὲ κολακεύσῃ, καὶ νὰ σὰς κάμῃ νὰ νομίσῃτε ὅτι ἐγεννήθην ἐντὸς μεγάρων. Ὅχι! ἐγεννήθην ἐντὸς ἐργαστηρίου καὶ δὲν αἰσχύνομαι διὰ τοῦτο.

—0—

Ἀπέθανεν ἐν Παρισίοις εἰς τὸ ἀπομαχικὸν κατὰστημα στρατιώτης τοῦ Ναπολέοντος Α'. 90 ἐτῶν, ὁ ὑπὸ εὐσπλαγγίας θέσας ποτῆριον ὕδατος εἰς τὸν ἄραβον Σολεϊμάν τὸν δολοφόνον τοῦ Στρατηγοῦ Κλέβερ, ἐν Καίρῳ. Ὁ Κλέβερ ἐδολοφονήθη ὑπὸ τοῦ προμνησθέντος Σουλεϊμάν τῷ 1800, 14 Ἰουλίου. Ὁ στρατιώτης ὠνομάζετο Δαρρῶν, 34 ἔτη διαμείνας ἐν τῷ ἀπομαχικῷ καταστήματι.

—0—

Δὲν ὑπάρχει ὠραιότερον μειδιάμα τοῦ μειδιάματος τὸ ὁποῖον διαλάμπει ἐπὶ προσώπου διαβρόχου ὑπὸ δακρύων. Δὲν ὑπάρχει ἐπιθυμία ὑψηλότερα καὶ διαρκεστέρα ἐκείνης, ἥτις δὲν δύναται ποτὲ νὰ ἀπωλεσθῇ. Δὲν ὑπάρχει ἀπόλαυσις ἀγνοτέρα καὶ ἀληθεστέρα τῆς ἀπολαύσεως ἀνθρώπου, ἐπιβάλλοντος εἰς ἑαυτὸν στερήσεις. Τὸ σύμβολον ἄρα τῆς ζωῆς ἡμῶν εἶναι καὶ μένει ὁ σταυρὸς περιεστεμμένος μὲ ρόδα.

Οἱ ἐνεργητικότεροι καὶ μᾶλλον ἀνεξάρτητοι χαρακτήρες εἶναι οἱ μᾶλλον ἐπιδεκτικοὶ εἰς τὸ ν' ἀφοσιῶνται εἰς τὴν γενικὴν ζωὴν.

Οἱ πλούσιοι, οἱ χορτασμένοι, οἱ ἀργοὶ εἶναι μᾶλλον ἐκτεθειμένοι εἰς τὴν ὑποχονδρίαν ἐκείνοι τοὺς ὁποίους οἱ μικροὶ τῶν ἀνθρώπων θεωροῦσιν ὡς τοὺς εὐτυχεῖς τῆς γῆς.

Τὸ αἶσθημα τῆς ἀρμονίας εἶναι τὸ ἠέλγητρον τῆς γῆς.

Ἐκ τῆς φαντασίας ἐξήρηται τῆς ζωῆς ἡ ὠραιότης.

Τὸ πάθος εἶναι πυρετὸς τῆς ψυχῆς.

Τὸ καλλίτερον μέσον τοῦ δαμάζειν τὰ πάθη εἶναι τὸ ἐννοεῖν αὐτά.

Ὁ ὑπέρτατος τῆς ζωῆς σκοπὸς δὲν εἶναι τῶν ἐπιθυμιῶν ἡμῶν ἢ ἀπόλαυσις, ἀλλὰ τοῦ καθήκοντος ἢ ἐκπλήρωσις, ἄνευ τῆς ὁποίας, οὐδόλως ὑπάρχει ἀληθῆς εὐχαρίστησις.

Ἡ εὐδαιμονία συνίσταται εἰς τὴν γαλήνην τῆς ψυχῆς, ἣν παρέχει ἡ θεὰ τοῦ θεοῦ.

Ἡνεῦμα ἀνοικτὸν εἰς πᾶν ὅ,τι καλὸν, εὐχερῶς ὑποφέρει καὶ πᾶν συμπύπτον κακόν.

Μόνος ὁ ἔρωσ δὲν γηράσκει, ἀλλ' ἀποθνήσκει νήπιον.

Τὶ εἶναι ὁ κόσμος διὰ τὴν καρδίαν ἡμῶν ἄνευ τοῦ ἔρωτος; Ὅ,τι ὁ μαγικὸς φανὸς ἄνευ φωτός. Μόλις θέσητε ἐν αὐτῷ τὴν δάδα, εὐθὺς αἱ ποικιλώτεροι εἰκόνες διαγράφονται ἐπὶ τὸν τοίχον· καὶ μολονότι αἱ εἰκόνες αὐταὶ οὐδὲν ἄλλο εἰσὶν ἢ φάσματα, τὰ φάσματα ταῦτα ἀποτελοῦσι τὴν εὐδαιμονίαν ἡμῶν, ὅταν εὐρισκόμεθα παρόντες, ἐγρηγοροῦντες, καὶ, ὡς οἱ παῖδες, ἐν ἐκστάσει θεώμεθα τῶν θαυμασιῶν τούτων φαινομένων.

—0—

ΤΑ ΧΑΡΤΟΠΑΙΓΝΙΑ.

Τὰ παιγνιόχαρτα εὐρέθησαν ἐν Ἰταλίᾳ τὸν ΙΔ' αἰῶνα ὁ Ἀββᾶς Λογγερού, ὁ ἄνθρωπος τῆς Γαλλίας ὅστις ἴσως ἔμαθε πλέον ἢ ἄλλον εἶδε παιγνίδιον χαρτίων τοιούτων, ὁποῖα ἦσαν εἰς τὴν πρώτην αὐτῶν κατασκευὴν. Εἶχον 7—8 δακτύλων μῆκος, ἐφαίνοντο δ' ἐπ' αὐτῶν εἰς πάππας, αὐτοκράτορες, καὶ αἱ τέσσαρες μοναρχίαι ἀλληλομαχοῦσαι, ἀφ' οὗ ἐπήγασαν τὰ παρ' ἡμῶν τέσσαρα χρώματα. Τὸ 1390 εἰσήγαγον τὰ παιγνιόχαρτα ἐν Γαλλίᾳ πρὸς ψυχαγωγίαν τοῦ βασιλέως Καρόλου τοῦ ΣΤ'. ὑποκειμένου τότε εἰς παρα-

φροσύνην. Τὸ οἰκονομικὸν συμβούλιον ἐπλήρωσε ποσότητα δυσανάλογον, τοῦ μεγέθους ἕνεκα διὰ τὸ ἀγορασθὲν παιγνίδιον. Ἡ Argine ὄνομα τῆς δάμας τοῦ σπαθίου εἶν' ὁ ἀναγραμματισμὸς τοῦ Begina ἦτο δ' αὐτῆ, ἡ βασίλισσα Μαρία τοῦ Ἀντζιού, σύζυγος Καρόλου τοῦ Ζ'. πρὸς ἣν ὁ ζωγράφος Ἰακεμῖνος ὁ Γριγγονέρος ἀφιέρωσε τὰ χαρτία, ἅτινα ἐφεῦρεν ἰδίως διὰ τὴν αὐλὴν τῆς Γαλλίας τὸν ἐπόμενον αἰῶνα. Ἡ Bachel ὄνομα τῆς δάμας καρρῶ ἦτον ἡ Ἀγνή Σορέλη. Ἡ δάμα τῆς Πίκας ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς πολεμικῆς Παλλάδος ἀλληγορεῖτο πρὸς τὴν παρθένον τοῦ Ὀρλεάνς, καὶ Ἰσαβῶ ἐκ Βαυαρίας παρίστατο διὰ τῆς δάμας τῆς κούπας ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς αὐτοκρατορίσσης Ἰουδῆτ ἡγεμονίδος μάλα κομψῆς, καὶ εὐπαρύφου. Ὑπὸ τὸν David τέλος τὸν ῥήγα τῆς Πίκας, ἀνεγνωρίζετ' εὐκόλως Κάρολος ὁ Ζ'. διωκόμενος ὑπὸ τοῦ πατρὸς του, ὡς ὁ Δαβὶδ ὑπὸ τοῦ Σαοὺλ, καὶ ἀναγκαζόμενος καὶ ὑπερασπισθῆ καθ' υἱοῦ ἐπαναστάτου. Οἱ τέσσαρες Φάνται, Ogier, Lancelat Lahire, Hector καὶ εἰσὶν ὡσαύτως ἱστορικὰ πρόσωπα· οἱ δύο ἦσαν ἥρωες ἢ ἄνδρείοι τῆς ἐποχῆς Καρόλου τοῦ μεγάλου· ὁ δὲ Hector de Calard καὶ Lahire ἐγένοντο διάσημοι στρατηγοὶ ὑπὸ Κάρολον τὸν Ζ'. —Καὶ οἱ μὲν τέσσαρες Φάνται (valet ἢ ἀρχαῖστὶ varlet τίτλος μεθ' ὃν εἶπετο ὁ τοῦ ἵππότου) παρίστανον τὴν εὐγένειαν, τὰ λοιπὰ δὲ χαρτία μέχρι τοῦ δεκαρίου τὰς στρατιώτας, καὶ τὰ χρώματα αὐτὰ ἦσαν στρατιωτικὰ ἐμβλήματα. — Τὴν κούπαν νοοῦσιν ὡς σύμβολον τῆς ἀνδρίας, ὡς ὅπλα δὲ τὴν πίκαν καὶ τὸ καρρῶ. Τέλος τὸ σπαθί (φυλλόσχημον) παρίστανε τὸ χόρτον περὶ οὗ πᾶς στρατηγὸς πρέπει νὰ φροντίζη ὅταν στρατοπαιδεύη. Λέγουσιν ὡσαύτως ὅτι ὁ ἄσος εἶναι σύμβολον τοῦ χρη-

ματικοῦ, ὅπερ ἀποτελεῖ τοῦ πολέμου τὰ νεῦρα. Καὶ τῶντι ἄσος ἐλέγετο νόμισμά τι παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις, αἵτινες ἐσήμαινον ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο καὶ δόλοκληρον τὴν περιουσίαν τοῦ πολίτου.

Π Ο Ι Η Σ Ι Ε Σ.

Η ΛΕΒΕΝΤΙΑ.

Ἐκούρνιασαν ἡ πέρδικες,
καὶ σταῖς ἰτλαῖς τ' ἀηδόνια,
δὲν κελαῖδοῦνε, ἔπαυσαν
πῶς ἄλαξαν τὰ χρόνια!
Ἐπαυσαν, δὲν ἀκούονται
τῆς λευθερίας τραγούδια
καὶ δὲν πατεῖ παληκαριά
τοῦ λόγγου τὰ λουλούδια.
Ἄρματα πλεῖα δὲν κρέμονται
στοῦ πρίνου τὰ κλονάρια,
λὲς καὶ τὰ πῆρ' ὁ θάνατος
ὅλα τὰ παληκάρια!
Καὶ ἡ παρθένος λευθεριά
ἐκρύφτηκε στὰ ὄρη
γιατὶ τὴν ἄφησαν; ντροπή!
καὶ ἀγαποῦν τὴν κόρη!
Ἀησιμόνησαν τὰ κρύα νερά
ποῦ τρέχουν στὰ λαγγάδια!
Ἀησιμόνησαν τὴν λεβεντιά
γιὰ τῆς θνητῆς τὰ χάρδια!
Ἀησιμόνησαν πῶς μάταια
εἶν' ὅλα τὰ τοῦ Κόσμου,
καὶ ἔμαθαν νὰ λέν' κλ, αὐτοὶ,
ματάκια μου καὶ φῶς μου.
Στὴ θυγατέρα τῆς θνητῆς
στὴ κόρη τῆς ἀπάτης,
ποῦ σῶμα χῶμα γίνεται
εὐθὺς ἢ εὐμορφιά της!

Δὲν ἐνθυμείσθε μὴ φορὰ
παιδιά τὴν λεβεντιά σας.
Δὲν ἐνθυμείσθε ποῦχαμε
στὴ μέση τ' ἄρματα μας;
Δὲν ῥίχναμε καμμιά φορὰ
στοὺς κάμπους τὸ λιθάρι,
κ' ὅποιος περνοῦσ' ἐλέγαμεν
αὐτὸς εἶν' παληκάρι!

Δαφνοστεφῆ δὲν εἶχαμε
Σημαῖα; Δὲν ἔθυμείσθε
τὸν ὄρκον ὅπου δώσαμεν;
Ἐπίορκοι μὴν εἰσθε!
Συντρόφια! ἀκοῦτε μὴ φωνή;
Ἐκδίκησι, φωνάζουν!
Εἶνε νεκροὶ, θέλουν νὰ ἔγουν,
μὰ πλάκες τοὺς σκεπάζουν!
Εἶναι νεκροὶ! δὲν ἡμποροῦν
αὐτοὶ νὰ κδικηθοῦνε!
Μᾶς περιμένουν ἀδελφοὶ
Παρηγοριά νὰ βροῦνε.
Μᾶς περιμέν' ἡ ἀνοιξις
τ' ὠμορφο καλοκαίρι,
Μᾶς περιμέν' ἡ λευθεριά
μ' ἀφναις εἰς τὸ χέρι.
Μᾶς περιμένουν τὰ πουλιά
νὰ γλυκοκελαῖδήσουν
Μᾶς περιμένουν ἡ μυρτιαῖς
κ' ἡ μυγδαλαῖς ν' ἀνθήσουν.
Τί! θ' ἀποθάνωμεν κ' ἡμεῖς
μὲ μόνην τὴν ἐλπίδα;
Θὰ μᾶς σκεπάσῃ ἂ δ ο ξ ἰ ἂ ς
κ' ἡμᾶς ἡ κεραμίδα;
Ἄχ! μὴ πεθάνωμεν παιδιὰ
πριχοῦ νὰ ἰδοῦν τ' ἀστέρια
Χρυσὰ τουφέκια καὶ σπαθιά
ἔς τὰ κλέφτικα λημέρια!

Π. ΓΡΥΠΟΣ.

Πόσους, ὦ φίλε, βλέπομεν ἐκ παρηγοίας ζῆγυς
 Ἐπι κειρὸν κατακτατῆρας ἰσρακας τῆς φήγης !
 Τὸν πεινρασμένον πονηρὴν πολυλάκας ἐθεθήν.
 Οὕτω δὲν εἶμαι και ποτὲ πεινῶν δὲν ἐπερλάθην.
 Ἄλλα τί θέλεις ; πόθος εἰς φλογώδης με κατέχει,
 Θέλω νὰ γίνω πολύσιος, ὁ πολυτόξ μου νὰ τρέχη
 Και τοῦτο ὄχι, ποιητῆς ζωλοῦς χαράττων στίχους,
 Ἐκφέρων δὲ ἰδέας μου ἀθλίας και προστύχους,
 Με φυσικίδας τοῦς ἀπλοῦς εὐκόλως νὰ θαμβώσω,
 Εὐμεσεσκάτους δὲ κριτὰς ἀν γέμματα τοῖς στρώσω,
 Νὰ εὖρω ἀνυμνοῦν τὰς με Ἐλλάδος Δαμαστῖνον
 Ἡ ἄλλον βάρδον τῆς χαρᾶς, τοῦ ἔρωτος, τῶν οἴνων.
 Ὅχι ! τοιούτοι θρίαμβοι ἀείπυτε μακρὰν μου !
 Χαρὰν τοσοῦτον εὐκόλον δὲν δέχομαι χαρὰν μου !
 Θεοσίτης, φέρων τὴν δορὰν ἀνδρείου Ἡρακλέους
 Και δουστώδως προκαλῶν και γέροντας και νέους,
 Πελοπίος βροθυόμενος, κρυυγάζων δὲ οργίλως,
 Οὐδέποτε ἐπόθησε τοιαῦτα ὁ σὸς φίλος !
 Ὅ, τι καὶ ἦμαι—ἦμαι δὲ πτωχὸς τῆς Μούσης λάτρης
 Εἰς εἶδωλα οὐδέποτε, θερμὸς εἰδωλολάτρης,
 Ἰαπεινοφρόνως ἐκλεινα ζήτων συγκαταβάσεις,
 Ἐλέη φάυλα ἐπαιτῶν και παρηγόρους φράσεις !
 Ὅταν ὁ ἀνεμος φυσᾷ και μαινεται τὸ ψῦρος,
 Ἐὰν παγόνης, φίλε μου, δὲν ἔρχεται ὁ στίχος
 Ἡ ἀρμονία πνίγεται ἐντὸς τῆς κερφαλῆς σου
 Νομίεις ὅτι και αὐτὴ παγώνει ἡ ψυχὴ σου. . .
 Ὅπόσον κάλλιον ἐντὸς εὐώδους, δωματίου,
 Ἐκκίμποντος ἐκ στολισμοῦ πλοουσίου και παντοίου,
 Θερμαινομένου δ' ἐκ πυρὸς ἐστίας κομφοτάτης,

XIMAIPIA.

Εἰς τὴν γραφὴν σου ἔσπευσα ἀμέσως ν' ἀπαντήσω,
 Ὡ νέε τρισμακάριστε ἐν πλούτῳ και ἐν βύσσῳ.
 Ἄλλα πρὸς τί μοι θυμολεῖς συγνὰ περὶ τῆς Τύχης ;
 Ἴσως διότι σὲ κρατεῖ κ' εἰς εὐτυχίας βήγεις ;
 Ἡ Τύχη, Κίρκη μάγισσα τῶν νεαρῶν σου χρόνων,
 Μέγισσα εἶναι δι' ἐμὲ δημιουργὸς ἀγῶνων.
 Οὐδέποτε ἠθέλησες νὰ μοι προσμεϊδιάσῃ
 Εἰς νεῦμά μου, θυμοειδῆς τὴν κόμην της τινάσσει
 Και, τρομερὰ μορφοζουσα, ἀπαίσιος με βλέπει,
 Ματαίως τὴν ἐκλιπαρῶ και τόσον κολακεῖω.
 Εἰς πᾶν μου βῆμ' ἀναφωνεῖ: μακρὰν και σὲ φονεύω !
 Ἐκτίλθει ἡ ἀπᾶνθρωπος ἐν ἐν τὰ εὐειρά μου,
 Ὁθοῦσά με πρὸς βράθρα, και τὴν νεότητά μου,
 Ἐνῶ ἀκαίρως ρυτιδοῖ. ἀπαύστως κολακεῖς !
 Ὅ στεναγμὸς μου ὁ βαρὺς ἠδέως τὴν κοιμίζει.
 Ὡ Τύχη, κόρη ἀστατος, τῶν δρόμων ἐρωμένη,
 Ἡ τις μισεῖς τὸν μεγαλῶδον και πλήττεις παντὶ σθεναί,
 Μακρὸν ἐξευενίσθητι και δείχθητι βελτίων
 Φανοῦ νεᾶνις εὐμεϊδῆς ἐν μέσῳ βόδων, ἴων
 Δός μοι μακρὸν τὴν χειρά σου, και προσσηνὸς ἰδοῦσα
 Εἰπὲ ὅτι ἐπόθησας και σὺ νὰ γίνης Μούσα,
 Φιλόφρονας μὲν ἐν νυκτὶ, καλὴ δὲ ἐν ἡμέρᾳ.
 Ἄν οὕτω, πόσα ἄσηματα λαμπρὰ θὰ μοι ἐμπνέσης !
 Ὅποσα τραύματα ψυχῆς θεινὰ θὰ ἱατρῆσης ! —
 Ὅ ποιητῆς — μεϊδίασον — ἀν πλοῦσιος ὑπάρχη,
 Ἄπανταχοῦ θαυμάζεται και ἐπὶ πάντων ἀγχεί !

Νὰ ἐξαπλοῦσ' ἀμέμφυμος μακρὰν πάσης ἀπάτης,
 Μακρὰν γόνων και βροβῶ και λεγομένων φίλων,
 Τὸν δαίδαλον ἀκολουθῶν ἀρμονιῶν ποιητῶν,
 Ἡμέμα, ἀς δόξατος σοὶ στέλλει εὐνοῦσα
 Τοῦ Ἐλικωνος ἡ θεά, τῆς ἥσθης σου ἡ Μούσα !
 Θεέ μου ! πόση χαρμονὴ, ὁποία εὐτυχία,
 Κ' ἐκ εἰν ἂν πλησίον σου εὐρίσκαται γλυκεῖα,
 Θωπεύουσα τὴν κόμην σου, λαλοῦσα πεφιλμένη
 Και ἐρωτῶδως ψάλλουσα και σὲ ἀπαζομένη !
 Ἰδοῦ αἰθέριος ὄρηξ ἐπὶ τῶν σῶν γονάτων,
 Αὐτὴ μεστή γλυκύτητος, ἀνθέων, ἀρωμάτων !
 Πελοῦσα περιπτύσσεται ἡ κόρη τὸν λαμῶν σου,
 — Ὡ βάρος περιπύθητον τῶν σφριγῶδων στῆθων σου ! —
 Και εἰς τὸ σὺς ἀρμονικά, ὡς θεία μελωδία,
 Σοὶ λέγει πόσον σ' ἀγαπᾷ ἡ νέα της καρδία,
 Ὅτι βουνά, ὠκεανούς, νεφέλας θὰ ἐπέσα
 Και ἐν ἀπέλιπιδι νυκτὶ κ' ἐν θολερᾷ ἡμέρᾳ,
 Ἴνα και πάλιν εὐτυχῆς υπάρξῃ σοῦ πλησίον,
 Σοῦ ἄστρου τηλαυγῶς αὐτῆς εἰς ἄστρων παμυμυρίων !
 Και σὺ, και σὺ πνιγόμενος ἐν εὐτυχία τόση
 Νὰ κρᾶξῃς: « Δοιπὸν δύνανται θνητοὶ νὰ ἀναβῶσι,
 Τὴν γῆν αὐτὴν ἀφίγοντες, εἰς οὐρανίας χῶρας
 Και πανολθίας θεϊκᾶς νὰ αἰσθανθῶσιν ὄρας !
 Ὡ σὺ ἐλπὶς μου γόνουσα, μεῖδία μοι και λάλει
 Ἐδῆμ λαμῶν εὐάνθεμος ἡ νέα σου ἀγκάλη ! » —
 Ἄγ, αἶ, ὦ φίλων βέλτιστε, εἰπὲ και σὺ ὀλίγον
 Ἄν κατ' ἐκείνας τὰς στιγμάς, ἀγγέλων πνεύμα θίγον
 Τοῦ ποιητοῦ τὸν βάρβειτον, θείας ἠμφᾶς δὲν στέλλει,
 Ἄστέρων ἄσηματα λαμπρὰ, γρόνους νικῶντα μέλη ! . .

Εἰς λόγος του ἀπλοῦστατος — διθύραμβος Πινδάρου !
 Εἶναι στίλπνον τὸ ὕφος του ὡς μάγμαρον τῆς Πάρος !
 Ἄν γράψῃ δ' ἐν ἀσματιαν κακῶς φθοποδίξον,
 Θὰ κρᾶξωσιν ἰδοῦ ἀστηρ λαμπρὸς, μεσουρανήξων !
 Χειροροπήσεις πανταχοῦ θὰ δέχονται τὸν ψάλλον,
 Αἰ μελωδία οὕτινος τὴν πληξῖν — ἐφιδάτην,
 Παγκάκιστον — διώκουσι, καρδίαν συγκινοῦσα
 Και εἰς πελάγη τέρψων τὸ πνεῦμα δηγηοῦσαι !
 Μακάριος ὁ μελωδὸς ὃν εὐνοεῖ ἡ Τύχη . . .
 Οἱ στίχοι του κηρύττονται λαμπραδαμάντων στοίχοι !
 Αἰ Εἷα δνερεδόνονται αὐτὸν οὐχὶ στανίως
 Ἐρώτων κομφολόγιον ὁ νεαρός του βίος !
 Τὸ στόμα του ἀνοίγεται ; τεντόνονται ὀττία,
 Συγγοταράσσοντ' οἱ σφυγμοὶ και και πάλλει ἡ καρδία !
 Μαντεῖον νέον τῶν Δελφῶν προεάλλει ἀταράχως
 Εἴτε ποστὲν ἰσχυρότητα εἴτε δεικνύει πᾶχος,
 Βῦσων αὐτὸς καλλιπεσπῆς, εὐδαίμων νεανίας,
 Ἄνασ' ἀκαταγώνιστος, μαγέτων τὰς καρδίας !
 Θνητὸν ἀξιοζήλευτον παντοῦ τὸν προσκαλοῦσαι !
 Αἰ γραῖται τὸν θωπεύουσαι και τὸν καταφλοῦσαι !
 Οἱ σῶνυγοι φοδοῦντ' αὐτὸν ὡς μέγα σκάνδαλον τῶν,
 Ἐνῶ γονεῖς φιλόσποργοι τὸν θέλλουσι γαμβρόν των ! . .
 Οἱ χριτικοὶ μᾶς, ἀρπυῶν δξύλοχος χωρεία,
 Ὅφειλοῦσα τῆς Μ η χ α λ ο ὦ ς και δικτατα και πλοῖα,
 Και ἦτις ἀν ἀρέσκαται τὸ φῶς εἰς σκότος στρέφει, —
 Οἱ χριτικοὶ μᾶς γράφουσαι καλλιπετῆς σαλίδας
 Ὅτι ὁ φίλος κρατερός τῆς Μούσης Πελοπίδας,
 Προσαναδραίνει εὐκόλος τὸν θεῖον Ἐλικῶνα,
 Κατσαντρίσων ἕπαντα εἰς ἕκαστον ἀγῶνα ! . . .

ΛΕΥΚΩΜΑ.

Ἡ σπάθη θέλει αἶμα
καὶ φιλήματα τὸ χεῖλος.
Σ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ.

Παγίς εἶναι τὸ ὄμμα
τῆς καλλονῆς, λέοντας καὶ τίγρεις παγι-
(δεῦον.

Α. ΒΕΡΝΑΡΔΑΚΗΣ.

Ἀλλοίμονον εἰς ὕπιονε στὸν κόσμον τοῦτον
(ζήση.

ἀπ' τὴν καλὴν του μάνα χωρὶς νὰ φιληθῆ.
ΑΧ. ΠΑΡΑΣΧΟΣ.

Τὸ φῶς δροσίζει τὴν καρδιά σὰν τὸ νερὸ
(τὰ χεῖλη.

Α. ΒΑΛΛΩΡΙΤΗΣ.

Θέλει ὕλην ἢ νεότης, θέλει ἔρωτα καὶ μέθην
Α. ΠΑΠΑΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ.

Ψυχὴ τοῦ κόσμου εἶνε ὁ ἔρωσ
Η. ΜΑΤΑΡΑΓΚΑΣ.

Ὁ πενθὼν τὸ πένθος χάνει, καὶ ὁ πένης
(τὴν πενίαν.

Καὶ ὁ δοῦλος τὴν γλυκεῖαν λησμονεῖ ἔλευ-
(θερίαν.

Ι. ΚΑΡΑΕΟΥΤΣΑΣ.

Ἐλευθέρᾳ πολιτεία δὲν λογιζέται ἐκείνη
ὅπου πολλαπλᾶς ὁ νόμος λαοῦ τάξεις δια-
(κρίνει.

Ι. ΚΑΡΑΕΟΥΤΣΑΣ.

Ἐπνος, θάνατος, ζῶη,
Μιὰ στιγμή τὰ συνενόνει, τὰ χωρίζει μιὰ
(στιγμὴ.

Α. ΒΑΛΛΩΡΙΤΗΣ.

ΛΥΣΙΣ

Τοῦ ἐν τῷ τετάρτῳ Φυλλαδίῳ προβλήματος.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ.

- 1. Ἐλλην
- 2. Πηνελόπη

Α. Σ. ΛΙΒΑΘΗΝΟΠΟΥΛΟΣ.

Καὶ θέλω κόμην ἀφουδῆ νὰ φέ', ἢ κ' ἀφρακὴ τῆς,
Νὰ ᾄται βαθυπλόκαμα, ἄλλ' ὄμωσ..... ἰδική τῆς,
Νὰ ἔχη πᾶχος ἴδιον καὶ ὄχι ἐκ προσθήκης,
Νὰ ἔχῃ φῶς λυκόφωτος καὶ ὄχι ἀμφολυκῆς.
Τοιαύτην κόμην τοῦ ἀγροῦ ποθῶ νὰ ἀποκτήσω,
Καὶ μετ' αὐτῆς εὐδαιμονῶν νὰ ζήσω, πλὴν νὰ ζήσω!
Ναί, ἀγαπῶ τὰ θελγνῆτρα τοῦ κάλλους τοῦ ἀγρίου
Εἶν' τὸ ἥλιοτρόπιον ἀνώτερον τοῦ ἴου.
Καὶ εἶν' ἡ αὔρα τοῦ βουνοῦ πολὺ δροσερωτέρα
Ἀπὸ ἀέρα πόλεως. Ὡς εἶναι δ' ἡ ἡμέρα
Ἐφραϊότερα τῆς νυκτὸς καὶ ὁ φθῶρος τῆς Σελήνης,
Οὕτω καὶ ἡ κόρη τοῦ βουνοῦ πάσης ἐτέρας Φρύνης.

Σ Ο Ο Θ Η Π

Καὶ θέλω κόμην ἀφουδῆ νὰ φέ', ἢ κ' ἀφρακὴ τῆς,
Νὰ ᾄται βαθυπλόκαμα, ἄλλ' ὄμωσ..... ἰδική τῆς,
Νὰ ἔχη πᾶχος ἴδιον καὶ ὄχι ἐκ προσθήκης,
Νὰ ἔχῃ φῶς λυκόφωτος καὶ ὄχι ἀμφολυκῆς.
Τοιαύτην κόμην τοῦ ἀγροῦ ποθῶ νὰ ἀποκτήσω,
Καὶ μετ' αὐτῆς εὐδαιμονῶν νὰ ζήσω, πλὴν νὰ ζήσω!
Ναί, ἀγαπῶ τὰ θελγνῆτρα τοῦ κάλλους τοῦ ἀγρίου
Εἶν' τὸ ἥλιοτρόπιον ἀνώτερον τοῦ ἴου.
Καὶ εἶν' ἡ αὔρα τοῦ βουνοῦ πολὺ δροσερωτέρα
Ἀπὸ ἀέρα πόλεως. Ὡς εἶναι δ' ἡ ἡμέρα
Ἐφραϊότερα τῆς νυκτὸς καὶ ὁ φθῶρος τῆς Σελήνης,
Οὕτω καὶ ἡ κόρη τοῦ βουνοῦ πάσης ἐτέρας Φρύνης.

Παντοῦ ὁ ἔρωσ φαινὸς καὶ πάντοτε ὠραῖος
'Αλλ' ὅταν πνέῃ ὁ χειμὼν μετὰ σφοδροῦ βροφῆς,
Τὸν θέλω κάλλιον ἐντὸς καλοῦ, θερμοῦ θαλάμου.
Ἡ ἔνδον μαύρης, πενήγρης καλύβης ἐκ καλύβου.
Καὶ προτιμῶ νὰ ἀγαπῶ καὶ νὰ ἀνταγαπῶμαι,
'Αμέριμνος, πανήσυχος νὰ ψάλλω νὰ κοιμῶμαι
'Ἡ ἀγαπῶν νὰ σκέπτομαι τὴν αἴριον ἡμέραν
Καὶ νὰ οἰκτείρω ἀπαυστα τῆς γῆς αὐτὴν τὴν σφαῖραν.
'Ἐν τέλει, θέλω μελωδὸς ἀβρὸν πτηνὸν αἰθέρων,
'Ἐλευθερὸς νὰ ἴπταμαι ἐν μέσῳ ἐλευθέρων.
Ποθῶ νὰ ἴδω ἄστρα ἀνθρώπων, φίλε, ἄλλων, —
Νὰ διασχίσω τὴν ὀρυμνὴν κυμάτων πολυσέλιων, —
Νὰ χαίρω εἰς ὠκεανὸς καὶ μελανίας θαλάσσης, —
Νὰ ψεύσω λάβας ἐν σωρῶ περιφρονεῖς βυσσάσσης, —
Νὰ κοιμηθῶ εἰς κράσπεδα ἀγρίου Βελουδίου,
'Ἐκείθεν τὴν ἀνατολὴν νὰ ἴδω τοῦ ἡλίου
Νὰ ἀναδῶ ἐν θαυμασίῳ τᾶς ἄλπεις τᾶς μεγάλας
'Αγλούςας πρὸς τὸν οὐρανὸν παγροσκεπεῖς ἀγκάλας, —
Νὰ ἀφιχθῶ εἰς ὅασιν ἐν μέσῳ τῶν ἐρήμων
Μετὰ ἀγῶνας πρὸς ληστής μαύρων φυλῶν ἀτίμων —
Νὰ πλεύσω εἰς τὸν ποταμὸν ποθῶ τῶν Ἀμαζόνων,
Βλέπων θηρία ἄγρια ἐντὸς τῶν καλαμῶνων,
Λέωντων δ' ἀκαρῶμενος ὠρῆματα μακίας. —
Ποθῶ νὰ ψάλλω, ἔρωτας μετὰ περιπαθείας
Πρὸς τρυφερὰν Μεξικανὴν, πρὸς νέαν Ἰσπανίδα
(Αἱ Ἰσπανίδες, λέγεται, ὑπὸ θερμὴν χλιαμύδα
Κρατοῦσιν ἐγχευοῖδον καλῶς ἠονοισμένον
Καὶ τιμωροῦν τὸν ἔραστον πρὸς ἄλλην ἂν παρθεῖον
Τὸ βλεψύμα στρέψῃ φλογερὸν στραφεῖς πρὸς ἀστασίαν.

ΚΑΛΕΝΘΗΣ ΠΑΠΑΖΟΓΛΗΣ.

3. Ἴλιον
4. Πάν
5. Πενία
6. Πλοῖον
7. Ἴον
8. Ἐλένη
9. Πέλλα
10. Ἐλαία
11. Πλήν
12. Ἄννα
13. Λεία
14. Ποινή.

—ο—

ΤΟΥ ΓΡΙΦΟΥ.

Τὰ ἐν οἴκῳ μὴ ἐν δῆμῳ,

—ο—

ΤΟΥ ΛΕΞΙΓΡΙΦΟΥ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ
 ΘΕΟΓΝΙΣ
 ΗΣΙΟΔΟΣ
 ΟΜΗΡΟΣ
 ΤΥΡΤΑΙΟΣ
 ΣΙΜΩΝΙΔΗΣ
 ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ
 ΣΟΛΩΝ
 ΜΟΣΧΟΣ
 ΣΑΠΦΩ
 ΠΙΝΔΑΡΟΣ
 ΑΝΑΚΡΕΩΝ
 ΜΙΜΝΕΡΜΟΣ
 ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ
 ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ
 ΑΙΣΧΥΛΟΣ
 ΣΟΦΟΚΛΗΣ
 ΘΕΣΠΙΣ.

Αἰνίγματα.

Εἰς τὸ ὕδωρ μὲ εὕρισκεις, εἰς τὴν θάλασσαν πλὴν ὄχι,
 Εἶμαι πάντοτ' εἰς τὸ ἄλας, ἀλλ' οὐχὶ ἐν καπνοδόχῃ.
 Θέλεις νὰ μὲ εὔρῃς, φίλε; Εἰς τὸ εὔρημα θὰ εἶμαι.
 Μὴν κυττάζῃς εἰς τὴν λύσιν, ὦ! ἐκεῖ ποτὲ δὲν κεῖμαι.
 Μὲ ἀθλίους, μὲ χαμένους, δὲ μοῦ ἤρρεσεν ὁ βίος.
 Πλὴν μὲ τοὺς ἀγνοῦς, ἂν θέλῃς, μὲ εὕρισκεις αἰωνίως.
 Μὲ ἀγίους πάντοτ' εἶμαι, μὲ ἀνθρώπους δὲ ποτὲ,
 Ἦ μὲ λύεις, ἢ σοὶ λέγω—«δὲν μ' ἐνόησες κουτέ»!

—ο—

Λεξιγρίφος.

. . . . . Α . . . . .
 . . . . . Ρ ' . . . . .
 . . . . . Ι . . . . .
 . . . . . Σ ' . . . . .
 . . . . . Τ . . . . .
 . . . . . Ο . . . . .
 . . . . . Ι . . . . .
 . . . . . ' . . . . . Ι . . . . .
 . . . . . ' . . . . . Σ . . . . .
 . . . . Τ . . . . .
 . . . . Ο . . . . .
 . . . . . ' . . . . . Ρ . . . . .
 . . . . Ι . . . . .
 . . . . Α . . . . .

Διόρθωσις ἡμαρτημένων. Ἐν σελίδ. 84 τοῦ τετάρτου φυλλαδίου, τὸ «Γρίφος» ἀντικαταστάθῃτω διὰ τοῦ «Πρόβλημα». Ὡς τίτλος δὲ τοῦ «Οἷτκω δῆμῳ» προστεθείτω Γρίφος.